

2012. augusztus

Adventszemle

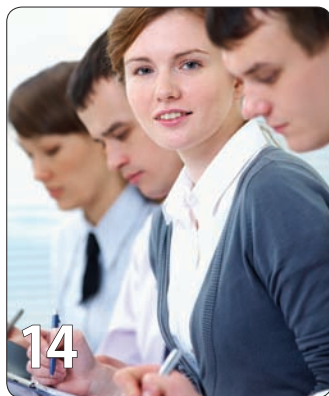
EXTREM

DÖNTÉSEK

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

14

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Az erényesség titka

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- 2012 szeptember, eseménynaptár
- Nyugvóra tért
- Közlemények

8 Alapcikk

Iosif Diaconu

Extrém döntések

16

10 Extrém döntések

Cristinel Sava

Megbocsátás –
a gyógyulás kezdete

13 Ismerjük meg adventista családunkat

- A Peretu 2 gyülekezet
- Seychelles-szigetek

14 Extrém döntések

Florian Moț

A tanulás és
hivatásválasztás

16 Extrém döntések

Lael Caesar

Mindig előre!

20

19 Gyakorlati nevelés

Ellen G. White

A munka jellemformáló
hatása

20 Könyvevangelizálás

A könyv nemesebbé
teszi az életet

22 Bibliai dosszié

Florin Lăiu

Miért idegenkedsz
a Bibliától?

25 Különleges

Ted Wilson

Feddhetetlenek az Ő
feddhetlensége által

25

28 Interjú

Benoni Catană-val

Keresztény énekek
gyűjteménye

30 Gyermekoldal

Mezei Áron és Irina Toncu

Jézus mellett
boldogok vagyunk!

31 Szívtől szívnek

Romeo Asanache

Engedek néktek

2012. augusztus. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Bartha Sándor Szerkesztette Mezei Áron, Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Fast Print Nyomda, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Az erényesség titka

Kézetizenkettő márciusának egyik gyönyörű napján a Beszterce-Naszód megyei Rebra helység adventista gyülekezetének ifjaival együtt látogattam meg George Coşbuc költő emlékházát. Megragadott az ízlésesen és hozzáértéssel berendezett kiállítás, amely a költő családjának bölcsességéről és erényességéről tett bizonyosságot. A vallásos könyvek és a több mint kétszáz évvel ezelőtt nyomtatott Biblia bemutatása után, az idegenvezető egy különleges szobába kalauzolt. A ház – ami különben az akkori időkhöz képest nagy volt – egyik eldugott zugában volt egy különleges, minden utcai zajtól mentes szoba. Ez volt a család személyes imaszobája. Ennek semmi más rendeltetése nem volt, így hát a családtagok oda vonultak felre, hogy csendben, titkos párbeszédet folytassanak Istennel. A Coşbuc család minden tagja naponta használta ezt a szobát. „Istent folyamatosan lefoglalták” – magyarázta az idegenvezető. És ez az imaélet meglátszott a család erényességén, nemességén, és ilyennek ismertük George Coşbuc költőt és publicistát is.

A gazdagságon, társadalmi hírnéven és az élet nagy alkalmain túl az ima marad az erényesség,

Az ima marad az erényesség, a hit, az erkölcsös élet titka, és ez az, ami időtálló.

a hit, az erkölcsös élet titka, és ez az, ami időtálló. Csak az ima segíthet abban, hogy szembe tudj nézni a saját jövőddel.

Miközben megdöbbenően álltunk a Coşbuc ház imaszobájában, eszembe jutott az ima egyik nagy prófétája, aki szerintem jelképe és példája lehetne napjaink bölcs és hűséges adventistájának. „Örhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit felelek én panaszom dolgában.” (Hab 2:1)

Mindenekelőtt azt fedezzük fel, hogy a próféta házában volt egy hely, ahol személyes imái idejére visszavonult. Itt beszélgetett Istennel, öntötte ki lelkét Előtte, örömeit, háláját és panaszait

itt tartotta az Úr elé. Megfigyelhető, hogy Habakuk panaszkodott az Úrnak, de nem kapott azonnal választ imájára. Mindig várakozással ment fel az imázkodás helyiségébe, és az Úr válaszára várt. És Isten válaszolt: „Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet, és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jönni, nem marad el!” (3. vers).

Megkockáztatom, hogy kíváncsiságomért egyesek megszólhatnak, de szeretném tudni, hogy milyen látomásról, jóvendőlésről van itt szó. Értem azt, hogy Isten korábbi ígéretének beteljesedését várta a próféta, de az még nem teljesedett be. Isten válaszából pedig azt értem meg, hogy az ígéret beteljesedése nem volt pontos időhöz kötve, mint más ígérek és jóvendölések. Igaz, hogy késlekedésnek tűnhet a várakozók szemében, de beteljesedése eldöntött tény volt és nem lett felfüggesztve, elodázva. Ennek a leírásnak egyetlen prófécia felel meg, és ez a Jézus második eljövételének ígérete.

Nos ebben az esetben ki Habakuk? Aki valamikor élt, vagy aki most él? Én Habakuk prófétában az idők végezetén élő várakozó emberek jelképét látom. Látom Isten elpeccsételt gyermekét, aki sírva, sóhajtozva várja az Úr eljövetelét. Ott áll az örhelyen, a bástyán és várakozik.

Azzal az elhatározással léptem ki George Coşbuc költő imaszobájából, hogy ezt a szent helyet megkeresem otthonomban és gyülekezetemben is. Úgy érzem, hogy túl keveset beszélgettünk Istennel úgy otthon, mint a gyülekezetben. És ez meglátszik szegényes erényességünkön és jóságunkon is. A hit pedig ritka, elrejtett, féltve őrzött ékszerré vált, és már nem áll mindenki rendelkezésére. Ám a jóvendölés hirdetése motónknak kellene legyen, hiszen Jézus kijelentette: „Írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen.” (2. vers). ■

A Coşbuc család imaszobája

Virgiliu Peicu, a CURIERUL ADVENTIST főszerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

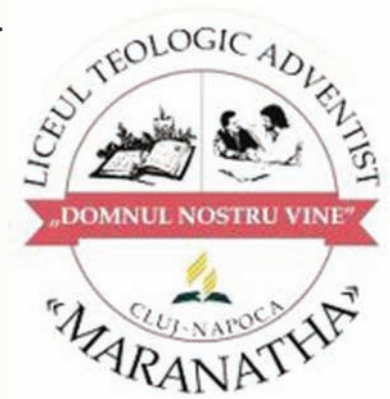
Kiváló eredmények az adventista középiskolákban

Az idei érettségi vizsga újabb alkalmat adott a romániai általános oktatás minőségének felmérésére. A tavalyi eredményekhez hasonlóan, a vizsgázók többségének fájdalmat okozott szembenézni a valósággal, mivel országos szinten csupán 44,25%-os volt a sikeres érettségizők aránya.

Az adventista líceumok számára azonban az idei érettségi egy újabb pártatlan alkalom volt, amely oktatási rendszerünk komolyságát bizonyította. A bukaresti, kolozsvári és krajovai líceumokban 84,5%-os volt a sikeres érettségizők aránya és ez az adventista oktatás magas színvonalát tükrözi. Az *Evenimentul zilei* napilap felmérései szerint, a fővárosi Ștefan Demetrescu Líceum a maga 91,5%-os arányával, a bukaresti oktatási intézmények között a 11. helyet foglalja el.

A kolozsvári „Maranatha” Líceumban 84,85%-a, a krajovai „Onisim” Líceumban pedig a tanulók 77,2 %-a tett sikeres érettségi vizsgát. Így teljesedett tehát az Izraelnek adott ígéret, miszerint: „fejje tesz téged az Úr és nem farokká”.

Itt kell megjegyeznünk két fontos megvalósítást is, amelyet a bukaresti Ștefan Demetrescu Líceum elért. A „Gândul” napilap rangsorolása szerint – a 2011-es felvételi eredmények alapján – az oktatási intézmény a 13. helyet tudhatja magáénak Bukarestben, a felvételi besorolás 8,80-as átlagával. Emellett az iskola egyik tanára, Claudia Enache és Adrian Mihalcea igazgató, be lettek választva az Oktatási Szakemberek Országos Karába, miután a versenyvizsgán 85, illetve 94 pontot értek el az elérhető 100-ból.

Még nagyon sok az előítélet az adventista oktatási intézményekkel szemben, ám ezek az adatok is arra hivatottak, hogy sokan megváltoztassák véleményüket. Bebizonyosodik, hogy ahol az adventista értékrendet őszintén betartják, ott a minőség és a mennyei támogatás azonnal láthatóvá válik.

100%-os sikerrel államvizsgáztak az Adventista Teológiai Intézet hallgatói

Az Adventista Teológiai Intézet 47 hallgatója jó eredményeket ért el a 2012. június-júliusi államvizsgán. A szociális munkás szakon az átlag 8,09, míg az óvodapedagógus és tanítóképző szakon 9,34 volt. 100%-on teljesítettek tehát a diákok, a vizsgáztató tanárok meglepedésére, akik dicsérő szavakkal illették az Adventista Intézet tanári karát. Az adventista pasztorálteológia, a román-angol szak, valamint az óvodapedagógus és tanítóképző szak végzősei a Bukaresti Egyetemen államvizsgáztak, a szociális munkás szak végzősei pedig Kolozsváron, a Babeș-Bolyai Egyetemen. Ez a siker a tanárok, diákok és családjaik egyesített erőfeszítésének eredménye, de legfőképpen Isten áldásainak a bizonyítéka.

Forrás: *Adventista Info*, 593/6 szám, 2012. július

Emanuela Jalbă
www.emmma.ro

■ VILÁGEGYHÁZ

A nagy-britanniai adventisták készülnek az Olimpiai Játékokra.....

A londoni Olimpiai Játékok kezdé-
tére várva, a hetednapos adventistákat is
az öröm és a lelkesedés kerítette hatal-
mába, hiszen alkalmuk adódik nagyon
sok embernek beszélni Jézusról. Kü-
lönkiadású könyvek jelentek meg erre
az alkalomra, különböző eseményeket
szerveztek és nyitott imaházakkal vár-
ják a nagyközönséget. Emellett több
adventista önkéntesként dolgozik az
olimpiai fogadási és vendéglátói csa-
patban.

A feifley-i gyülekezet ifjúsági kó-
rusát a helyi önkormányzat kérte fel
arra, hogy az olimpiai láng elhaladása
alkalmával, énekszolgálatukkal tegyék
színesebbé az eseményt. Nottingham-
ban a 16 éves Squire Leon vitte a fák-
lyát. Remek labdarugóként és futóként
Leon a szombatünnepelés javára lemond-
ott ígéretes sportpályafutásáról.

Habár az Olimpia leginkább a sport-
ról szól, az esemény ennél többet foglal
magába. A Londonban levő központi
gyülekezet számos eseménnyel várja

látogatóit a játékok idejére, és egy kis
vendéglátó egységet is nyitottak. Az
Olimpia ideje alatt számos kiosztható
nyomatott kiadványt bocsátanak az
egyháztagok rendelkezésére.

Mivel az egészség témája képezi a
legnyilvánvalóbb kapcsolatot a Heted-
napos Adventista Egyház és az Olimpia
között, a szervezők remélik, hogy si-
kerrel fogják népszerűsíteni az egészsé-
ges életmódot. Ennek érdekében orvo-
sok és szakemberek irányításával több
gyülekezetben is egészségklub alakult.
Peterborough-ban és Cambridge-ben
vakációs bibliaiskolát, Bletchley-ben,
Dagenhamben és Paistow-ban pedig
családi fesztiválokat szerveznek.

Az eseményeket szervező hívők azt
remélik, hogy az egyház ezt a kínálko-
zó alkalmat hatékonyan ki fogja hasz-
nálni a nagy-britanniai bizonyoságtéves
érdekében.

Forrás: *Adventista Info*,
593/6 szám, 2012. július

Különös figyelmet fordítanak az Adventista Egyház történelmének tanulmányozására

A Hetednapos Adventista Egyház tör-
ténései azt állítják, hogy a Bibliakuta-
tó Intézet legújabb vizsgálatai szerint a
tagoknak jobban meg kellene érteniük
advent azonosságukat és az advent tör-
ténelmet.

Az Adventista Levéltári, Statiszti-
kai és Kutatási Iroda (ASTR) az elmúlt
héten egy újabb központot nyitott meg,
ahol sokkal több kutatási lehetőség
adódik.

Polcok sokasága őrzi a könyveket és
feljegyzéseket, a falakat pedig történel-
mi képritkaságok díszítik. Fényképek,
video- és audiofelvételek, valamint 1525
méter hosszúságnyi dokumentumot tá-
rolnak egy ellenőrzött hőmérsékletű he-
lyiségben. A központ rendelkezik egy
számítógéppel is, amelynek segítségével
külső kutatók az iroda elektronikus
adatbázisában böngészhetnek.

„Célom arra bátorítani az embereket,
hogy tanulmányozzák történelmünket,
mivel én is Ellen White szavait vallom,
miszerint: a jövőben semmitől sem
kell félnünk, csak attól, hogy elfelejt-
jük, miként vezetett bennünket az Úr,

valamint történelmünk tanulságait” –
jelentette ki David Trim igazgató, a
június 5-én tartott avatási ünnepségen.

Ted Wilson a következőket mon-
dotta: „Reméljük, az emberek látni fog-
ják, hogyan vezetett a múltban az Úr, és
hogyan fog vezetni a jövőben, tanításai
pedig a nehézségek és kihívások elle-
nére hozzájárultak a mű előrehaladá-
sához.”

Miközben a 17 millió tagot szám-
láló egyházunk tovább növekszik, az
új központ jó alapot szolgáltat az
egyház stratégiáinak és határozatainak
kijelöléséhez.

Forrás: *Adventista Info*,
591/22 szám, 2012. június

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2012 SZEPTEMBERÉRE*

Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
szeptember 2–6.	Bibliakonferencia	Cernica	Ioan Câmpian-Tătar, az Unió titkára
szeptember 7–9.	Könyvevangélisták kongresszusa	Méhkert	Howard Faigao, igazgató, Kiadói Osztály Generál Konferencia Gabriel Maurer, igazgató, Kiadói Osztály, Euro-Afrikai Divízió
szeptember 16.	A szív versenyfutása – „Vigyázz a szívedre!”	Arad	Emil Jigău, lelkész
szeptember 21–22.	Roma adventisták kongresszusa	Méhkert	Szász Ernő, az Unió Etnikai Csoportok Osztályának igazgatója
szeptember 21–22.	Adventista fúvószenekarok fesztiválja	Marosvásárhely	Az Unió Zenei Osztálya
szeptember 22–24.	A Biblia népszerűsítésének napjai	országos rendezvény	Iacob Pop, az Unió Kiadói Osztályának igazgatója
szeptember 27–29.	Sola Scriptura konvenció	Méhkert	Ciprian Iorgulescu, az Unió Szombatiskola és Személyes Szolgálat Osztályának igazgatója

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

■ NYUGVÓRA TÉRT

Titu Dumitrescu

Mint egy könyv, amelyet egy láthatatlan kéz becsuk, úgy zárult le Titu Dumitrescu testvér életkönyvének utolsó lapja is.

A Brăila megyei Ciocra Doicești községben, 1923. április 7-én, született, Dumitrescu Maria és Zamfirache családjában. A lelkesítő hit légkörében nőtt fel, istenfélő szülei oldalán.

Beiratkozott a méhkerti Teológiai Intézetbe, ám az első tanulmányi éve után megszüntették az intézményt. Két tanulmányi év következett a Matema-

tikai Egyetemen, de a viszontagságos idők újból megakadályozták tanulmányi elvégzését. Nehézségek hosszú sora következett, és mivel az tanügyben nem lehetett megtartani a szombatot, más hivatást választott. Nagyon szerette a virágokat és a hegyeket, a zene és a könyvek pedig öreg koráig hűséges barátai voltak.

Fáradhatatlan munkát végzett a brăilai adventista gyülekezet tagjaként, és Ene Paulini testvérrel együtt megalapították az Adventista Egészségügyi Iskolát. Egyike volt azon személyeknek, akik még a legnehezebb időkben sem

hajtottak fejet. Egy feszültségekkel teli időszakban, amikor az ellenség megátalkodottan igyekezett elhallgattatni a gyülekezet énekkarát, ő bátran a kórus élére állt.

Hite vezette a hosszú és egyáltalán nem könnyű, de szépen megélt életén át, és ez meglátszott akkor is, amikor az egy hónapig tartó betegsége ágyhoz kötötte, mialatt az imádkozásban lelte legnagyobb örömét. Békében hunyt el két fia, menyei és lányai bánatos szemé láttára, várva a feltámadás pillanatát, amikor együtt örülhetnek majd az örökkévalóságnak.

Marin Ilie

„Szeretem az Urat és Néki akarok szolgálni”. Ezek voltak Marin Ilie testvérünk utolsó szavai. 80 éves korában hunyt el, nagy úrt hagyva családjában, amelynek atyja és támasza volt.

Született 1931. december 1-jén, az Olt megyei Priseaca községben. Alig hét évesen elveszítette édesanyját, így

már korán megízlelhette a földi élet keserűségeit.

23 éves korában szívébe fogadta a Megváltót és megkeresztelkedett. Egy évvel később feleségül vette az ifjú Floarea Neacșu-t, akivel 57 évet éltek boldog házasságban. Együtt nevelték fel Istentől ajándékba kapott három gyermeküket, és támaszt nyújtottak hét unokájuknak is.

Családi életét kemény munkával építette, a gyakorlati munkában hoz-

záértéssel volt megáldva. Habár a földi, emberi tétovázások nem kerültek el, mégis sziklaszilárd maradt keresztény életelvi meggyőződéseiben. A helyi gyülekezet vezetője volt és az évek során több gyülekezeti szolgálatot is betöltött.

2012. június 18-án elbúcsúzott élettársától, majd lehunyta szemét, hátrahagyva szeretteinek azt a vigasztalást és reménységet, hogy a feltámadás reggelén újból átölelhetik egymást.

■ KÖZLEMÉNYEK

Az AFDMC tagjainak találkozója, 2012. szeptember 1-jén

A Lelkiismereti Okokból Egykor Elítéltek Romániai Szövetsége (AFDMC) meghívja tagjait 2012. szeptember 1-jére

a 22. AFDMC találkozóra, amely Déván, a hetednapos adventista gyülekezetben lesz megtartva, a Vulcan utca 8 szám alatt.

Bővebb tájékoztatás:

tel. 0744 513 124

e-mail: fostidetintuiazs@gmail.com

Alapvető értékeket nyújt
Tudást közvetít
Ihletet ad

FELVÉTELI
2012

Adventista pasztorálteológia szak

Államvizsga, 4 év, nappali tagozat
Oklevél: teológiai államvizsga
Beiratkozás: 10–17. szeptember

Román nyelv és irodalom szak Angol nyelv és irodalom szak

Államvizsga, 3 év, nappali tagozat
Oklevél: bölcsészeti államvizsga
Beiratkozás: 10–19. szeptember

Szociális munka szak

Államvizsga, 3 év, nappali tagozat
Oklevél: szociális munka államvizsga
Beiratkozás: 10–17. szeptember

Óvopedagógus és tanítóképző szak

Államvizsga, 3 év, nappali tagozat
Oklevél: neveléstudományi államvizsga
Beiratkozás: 10–18. szeptember

Kapcsolatfelvétel

www.institutadventist.ro
secretariat@institutadventist.ro
Tel. +4 021 36 95 350 vagy 0744 68 21 23

Extrém döntések

Románia déli részének egy vidéki kisvárosában történt, a '80- as években. A boltok polcai üresek voltak, véget nem érő sorokat kellett állni, a vízcsapból csak időnként folyt víz, az áramellátás pedig állandóan szünetelt. Az egyszerű emberek folyton a mindennapiért küzdöttek: cukorért, étolajért, tejért stb.

Ebben a családban azonban nem így álltak a dolgok. Az édesanya adventista volt, az édesapa nem, és volt három kisgyerek. Azon az estén – mint az utóbbi időben általában – az édesanya vallása miatt folyt a vita.

– Elhagylak, ha nem mondasz le a vallásodról – fenyegetőzött az édesapa. Aztán majd kíváncsi vagyok, hogy mihez kezdesz egyedül, a három gyerekkel, munkahely és lakás nélkül.

– Mondtam már, hogy nem mondom le a vallásomról – válaszolt nyugodtan az édesanya. Számomra ez a téma le van zárva. Bármi is történjék, a hitemről nem mondom le.

– Te bolond vagy! Nem tudsz jól gondolkodni! Tudd meg, hogy most komolyan beszélek. Biztos, hogy elhagylak, ha nem mondasz le a vallásodról.

Írószert vett elő, meg egy fehér papírlapot, és ráparancsolt a feleségére:

– Írd, amit mondom: „Én, (a neve) kijelentem: *minthogy egyedül, lakás nélkül neveljem három gyerekeimet, inkább lemondok a hitemről!*” Ezt írd! Ez az utolsó esélyed! Ha nem teszed, akkor kettőnk között mindennek vége!

Az édesanya fogta a tollat és remegő kézzel írni kezdett: „Én, (a neve) kijelentem: *minthogy lemondjak a hitemről, inkább választom az egyedüllétet!*”

A dühös férj ebben a pillanatban úgy megütötte feleségét, hogy a vére is kicsordult. Hamarosan elváltak. Az édesanya három

gyermekével lakás és munkahely nélkül maradt. De mivel nem hagyta el Istent, Isten sem hagyta el őt soha.

Adventistává válni extrém döntést feltételez

Lemondani egy bizonyos életmódról, és olyan változásokat vállalni, amelyeket az evangélium elvár, sosem volt könnyű. Maradandó következménye lett annak, hogy Péter elhagyta halászcsonakját, vagy Máté a vámszedő asztalát, amikor Pál lemondott farizeusságáról. Krisztus követése kezdettől fogva nehéz döntés elé állít.

Szinte minden adventista gyülekezetben vannak személyek, akik hasonló tapasztalatot éltek át. Népünk között vannak olyanok, akik tanári állás helyett a kőműves kanalat választották, vagy az eke mellett döntöttek mesteri poszt helyett. Megelégedtek a nehezen megszerzett kenyérrel, csakhogy abban az előjogban részesüljenek, hogy Istent imádhassák a szent nyugalomnapon.

A társadalmi pozíciókon túl, az adventizmus melletti döntés az embertársi kapcsolatokra is hatással van. Az emberek általában előítéleteket táplálnak az adventistákkal szemben. Sok téves hiedelem is kering a tanításokkal és hitgyakorlatokkal kapcsolatban. De még ha nem mindenki ért is egyet ezekkel, és az adventistákat becsületes, őszinte embereknek ismerik, akkor is valóságos katasztrófának látják, ha valaki „szombatista” lesz a családból.

De ott vannak a barátok, akik régebb olyan jó társaságnak bizonyultak, akár falatozás, akár labdázás közben, és most egyáltalán nem látják értelmét egy ilyen furcsa vallásnak, amely még egy pohárka italt sem enged meg.

Valóban nehéz döntés adventistának lenni. Olyan nagy változást feltételez, hogy csak egyedül a Megváltó megismerése adhat valakinek elegendő bátorságot ehhez.

Névtelenségbe burkolózó testvérek és testvérnők döntöttek az elutasítás és a kevéssel való megelégedés mellett Krisztusért. Számukra édebb volt Isten Igéje minden méznél, és minden víznél hűsítőbb volt változhatatlan törvénye. Ezeknek az embereknek szól az ígélet, hogy amit elveszítettek, azt százszorosan visszakapják, és végső jutalmuk az örök élet lesz (Mk 10:29-30).

Az adventista hit megélése extrém döntést feltételez

A kezdeti áldozatvállalás még csak az út eleje. De az emberi természet képes áldozatot vállalni.

Ezért extrém döntésre van szükség ahhoz, hogy az adventista hit szerint éljünk.

Az igazi hit nem csupán egy vallásos menedékhely, amely kielégíti az ember tökéletességre törekvését. Az adventi hit egy mozgalom, amely minden gondolatát, tettét átítatja annak, aki magáévá teszi ezt a hitet. A Dániel és a Jelenések könyvében található prófétai igazságok, a hármas angyali üzenet sürgető missziós felhívásai és az ünnepélyes esemény, amely napjainkban a mennyei Szentélyben folyik, a hívőket folyton szembefordítja a világgal.

Döntsd el, hogy nem leszel szűklátókörű. Ez a gondolkodásmód sajnos behatolt az egyházba is. Egy dolog, ha egy fiatal kiközösítenek nem adventista társai, és egészen más, ha gyülekezetben levő testvérei közösjük ki azért, mert valódi

Egy adventista életébe csak az hoz világosságot, örömet és megelégedést, ha magáénak tekinti e nép történelmét és küldetését, megérti és éli az advent üzenetet a maga teljességében.

keresztény akar lenni. A világi divat, a szépi-tűszerek és az ékszerek, amelyek egyre inkább fellelhetők a kezeken, előbb óvatos lépésekkel jöttek közénk, most pedig már jogaikat követelik. Amikor valaki már egyszer, az egyházba való belépésekor lemondott a világról, nagyon nehéz lesz másodszor is lemondania arról bent az egyházban. Nem sokan rendelkeznek elegendő erővel egy ilyen döntés meghozatalához.

Az európai adventizmus történelme szomorú példa számunkra. Az advent lángot, amely egykor ragyogóan lobogott, elnyomta a világhoz való igazodás, ennek következtében a nyugati országokban az adventizmus már csak (alacsony) számadatokban, csak a statisztikákban létezik. A nyugati adventizmust csak a bevándorlók (köztük románok is) élesztették valamelyest újra.

A mérce alacsonyabbra helyezése soha senkit sem vezetett Istenhez. De a törvényeskedő kényszer sem változtatta meg az emberi szívet. Az alkalmazkodásról és a szűklátókörűségről le kell mondani, és ehhez épp olyan nagy lelki erő szükséges, mint az egyházhoz való csatlakozás esetében. Legyen bátorságunk „NEM”-et mondani az egyházban meglévő Biblia-ellenességnek. Ennek érdekében tisztánlátásra és lelki erőnlétre van szükség.

Egy adventista életébe csak az hoz világosságot, örömet és megelégedést, ha magáénak tekinti e nép történelmét és küldetését, megérti és éli az advent üzenetet a maga teljességében. Másképp ez a hit csak egy kín lesz most és a jövőben is.

Adventistának maradni extrém döntést feltételez

Különösen nehéz döntés az, amikor elhatározod, hogy adventista leszel, éled az adventizmust és adventista maradsz. Ha egyesek képesek kitartani az előbbi két helyzetben, elbukhatnak az utóbbiban.

Itt nem csupán arról van szó, hogy a gyülekezet teljes jogú tagja marad valaki, ott bóbiskol a padsorban és még könnyezik is egy szép tapasztalat hallatán. Nem arról van szó, hogy itt maradsz, mert nincs hova menned. Ehhez nem kell túl nagy erőfeszítés. Ha egyszer bekerültél a gyülekezetbe, akkor magával sodor az ár, és ha csak egy kicsit is figyelmes vagy, akkor nem ütközöl az útszéli köveknek.

Azonban itt egy extrém döntésről van szó, amelyben elhatározod, hogy örökre beleszeretsz az advent hitbe és teljes lényeddel éneked: „Áldott reménység lángol szívünkben, jöjj, Jézus, néped vár Téged!” Nehéz döntést kell meghoznod, hogy élhesd ezt a hitet és tevékenyen részt vállalj a munkában.

Gondolj arra, mit jelentett számodra ez a hit, és mielőtt követelőzni kezdenél, nézd meg, hogy

Szükség van tehát extrém döntések meghozatalára annak érdekében, hogy légy, élj és maradj mindvégig adventista.

mit nyújtottál. Szíved mélyén meg vagy-e győződve arról, hogy a Hetednapi Adventista Egyház Krisztus egyháza? Előjognak tartod-e, hogy egy ilyen csodás megváltási tervnek lehetsz a részese, amely az egyház küldetésében nyer kifejezést? Örülsz-e annak, hogy megtaláltad a jelenvaló igazságot, amely téged tisztább és magasabb életre hív?

Ne feledd, hogy az adventizmus nem egy vallás, hanem Isten munkálkodása a történelem végső napjait élő emberek között. Ma Isten oldalán állni azt jelenti, hogy adventista vagy. Szükség van tehát extrém döntések meghozatalára annak érdekében, hogy légy, élj és maradj mindvégig adventista. ■

Iosif Diaconu a
CURIERUL ADVENTIST
szerkesztője.

Megbocsátás – a gyógyulás kezdete¹

„És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.” (Máté 6:12)

Kétezerhat október 2-án, a Pennsylvania állambeli Nickel Mines városkában, Charles Carl Roberts 10 kislányt ejtett túszul az amish² közösség iskolájában, felsorakoztatta a tábla elé és lelőtte őket, majd önmagával is végzett. Az áldozatok közül hárman helyben, ketten pedig később hunytak el. A gyilkos mindent előre kitervelt, hiszen nagyon sok lőszerrel érkezett, és olyan tárgyak voltak nála, amelyek arra engedtek következtetni, hogy szexuálisan akarta zaklatni a lányokat. Különben a feleségének hátrahagyott egy levelet, és az iskolából is telefonált, amelyben bevallotta, hogy haragszik Istenre, ezért ezeken a keresztény lányokon akarja kiűzni bosszúját.

A fényképen egy amish szerepel a Nickel Mines-i iskola előtt, ahol 2006-ban a tragédia történt.

Az eset erőszakosságán túl mindenkit meglepett az érintett közösség magatartása. Egy nagytata, miközben 13 éves unokája holtteste mellett állt, így szólt többi unokájához: „Nem kell gyűlölnünk ezt az embert” – arra utalva, aki épp lelőtte unokáját. Egy másik nagyszülő pedig azt kérdezte tőle, hogy megbocsátott-e a gyilkosnak. „Szívem mélyén már megbocsátottam neki” jött a válasz³.

De az amish közösség tagjai nem maradtak meg csupán a szavak szintjén, hanem meglátogatták a gyilkos özvegyét, szüleit és apósát, anyósát. Az egyik ilyen látogatás alkalmával egyikük egy órán keresztül nyugtatta és fogta a kezét Charles Roberts édesapjának⁴. Aztán a közösség tagjai egy jótékonyági alapot hoztak létre a gyilkos családjának támogatására, akinek a temetésén is részt vett 30 amish személy. Marie Roberts, az özvegy, nyílt levelet intézett az áldozatokhoz és hozzátartozóikhoz: „A szeretet, amelyet családom irányában kimutattatok, meghozta számomra azt a gyógyulást, amelyre oly nagy szükségem volt. Úgy érintettétek szívünket, hogy azt ki sem fejezhetjük szavakban. Együttérzések nem csak családomra és a közösségre hatott, hanem megváltoztatja az egész világot, és ezt nektek teljes szívemből szeretném megköszönni”⁵.

Annnyira szokatlan volt az áldozatok hozzátartozóinak magatartása, hogy valósággal elfedezte a támadás erőszakos voltát. És persze, megosztotta az embereket. Azon emberek többsége, akik hallottak a tragédiáról és az amishok magatartásáról, dicséretesnek és példamutatónak tartották a nemes gesztust. Voltak azonban elítélő hangok is, mint például Alvin Berkun rabbié, aki kijelentette, hogy a judaizmusban „ki kell fejezned sajnálatodat, el kell határoznod, hogy többé nem teszel ilyet, és bocsánatot kell kérned azoktól, akiket megbántottál... Működésképtelenné válik a társadalom, ha minden adandó alkalommal egyszerűen eltörlünk egy gonosz tettet. Ez az ember szörnyű dolgot tett, és egyetlen pillanatra sem bánta meg”⁶.

Miként bocsát meg az ember?

A rabbi kijelentése jól példázza azt, ahogy az emberek vélekednek a megbocsátásról. Gyakran hallhattuk ezt az érvelést a társadalomban, de ami még súlyosabb, a gyülekezetben is: „Nem tudok, nem is akarok és nem is kell megbocsátanom a másiknak, hiszen még bocsánatot sem kért tőlem!” Ilyen az emberi megbocsátás – elvárjuk attól, aki megbántott, hogy megbánásról tegyen bizonyosságot, hogy aztán abban az előjokban részesítsük, hogy megbocsátunk neki.

Az emberi megbocsátás másik sajátossága az, hogy könnyebben megbocsátunk egy tévedést, mint egy rosszindulatú, kitervelt gonoszságot. Végül is, tévedni emberi dolog, és még a Biblia is arra int, hogy bocsássunk meg a „vétkezőknek”

Amish család

A megbocsátás mélyebb megértéséhez elolvassra ajánljuk Ellen White *Jézushoz vezető út* című könyvéből a *Bűnbánat és Bűnvallomás* fejezeteket.

(tévedőknek), és nem azoknak, akik előre kitervelték a gonosz tettet. Ugyanakkor könnyebben bocsátunk meg egy ismeretlen, tőlünk távol levő személynek, mint egy közelebbinek, mivel ez utóbbitól nem várunk bántást.

A harmadik emberi felfogás pedig az, hogy egy bizonyos idő eltelte után könnyebben megbocsátunk. Az idő begyógyítja a sebeket, aztán ott van a felejtés is, csökken az átélt érzelmek hatása, és néhány év múltán azt mondjuk, hogy nem érdemes ennyi keserűséget tartogatni a lelkünkben.

Az Úr imádságában azonban azt kérjük, hogy Isten akképpen bocsássa meg bűneinket, amint mi is megbocsátunk embertársainknak. És ezzel össze is kapcsoltuk az isteni megbocsátást az emberivel. Azt gondoljuk, hogy Isten nem bocsáthat meg, ha nem kérjük azt, éppen ezért minden bűn után megtérésnek kell következnie, amely beismeréssel és kisebb-nagyobb fájdalommal is járhat. Emberi felfogásunk szerint, Isten könnyebben megbocsátja tévedéseinket – véletlen vétkeinket – mint azokat, amelyek lázadásból, rosszindulatból keletkeznek.

Hogyan bocsát meg Isten?

Hogyan kínálja fel megbocsátását? Azért bocsát meg, mert látja rajtunk a megbánást és megtérést? Nem, hanem Isten úgy osztja megbocsátását és az üdvösséget mindenkinek – jónak és gonosznak egyaránt –, mint áldásait: az esőt, az egészséget és az életet. Ez megdöbbentő, de igaz! Isten nem várja, hogy előbb bánjuk meg a bűnt, hogy megbocsáthasson. Azért bocsátja meg a bűnt, mert Ő a **megbocsátó Isten**. Pál összehasonlítja emberi megbocsátásunkat az Isten által felkínált megbocsátással. Róm 5:7-8 verseiben ezt olvassuk: „Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki”. Emberi szemszögből nézve, ha jó ember vagy, akkor igen, talán az emberek feláldoznák magukat érted, sőt meg is tudnak bocsátani neked és azt mondják: „megbocsátunk neki, mert alapvetően jó ember”. Pál azonban folytatja: „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk **meghalt**.” Vagyis, amikor észre sem vettük, hogy rosszat teszünk, és még bocsánatot sem kértünk, Krisztus már akkor meghalt értünk. Isten **nem azért** bocsátott meg, mert kértük azt és megváltoztattuk magatartásunkat, hanem **annak ellenére**, hogy ezt nem tettük ezt meg.

Istent nem korlátozzák tetteink, mint például a megtérés, megbánás, a bűntől való őrizkedésünk. Ezek csupán a mi hozzáállásunkat jelentik az Istentől kapott megbocsátáshoz (lásd: Róm 2:4). A megtérés az isteni megbocsátás megtapasztalása után következik be és nem előtte. Megtérésünk jelenti Isten megbocsátásának elfogadását, és ebből az elfogadásból szégyenérzet és az élet megváltozása következik. Ugyanez a gondolat szövi át az Ótestamentumot is. Ezékiel könyvének 16. fejezete nagyon kemény tanítást tartalmaz. Izrael egy párázsa nőhöz van hasonlítva, és számos isteni feddést és figyelmeztetést kap. De a 61. vers után a fejezet egy teljesen váratlan módon fejeződik be: „És én megerősítem frigyemet veled, s megismered, hogy én vagyok az Úr. Hogy megemlékezzél és pirulj, és meg ne nyissad többé szádat szégyenletedben, mikor megkegyelmezek néked mindenekben, valamit cselekedtél, azt mondja az Úr Isten.” (Ez 61:62-63)

A Golgotáról ugyanez a feltétel nélküli megbocsátás ragyog ránk. A kereszten „az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket” (2Kor 5:19). Nem a világ kereste a békülést Istennel, hanem Isten békéltette meg önmagával a világot. A megtérés, Isten bűnbocsánatának kérése és a békülést keresése nem természetes emberi indulatok. Amikor összüleink vétkeztek, akkor nem Istenhez siettek bocsánatot kérni, hanem elrejtőztek. Isten megtalálta őket, de még akkor sem tértek meg, hanem külön-külön magyarázatot találtak bűneikre és egymásra hátrították a felelősséget. Ez volt az első bűn. Furcsa, hogy még „gyakorlattal” sem rendelkeztek, mégis tudták, hogy ilyen esetben hogyan kell helytelenül viselkedni.

Nem az ember elméjében született meg az áldozati rendszer, hanem az Istenében. Ennek értelmében az áldozati rendszer nem a dühös Isten előtti szépelgés, jóvátétel, hanem az irgalmas Isten végtelen szeretetére való emlékezés. Az áldozat nem Istenért van, hanem az emberért, és nem azért van, hogy Istent emlékeztesse valamire, hanem az embert, arra a végtelen nagy árra, amely ki lett fizetve öröktől fogva érte. Ezért jelentenek jó illatot Isten előtt az áldozatok, hiszen bennük semmi emberi nem található – nem úgy a Kain esetében, aki arra gondolt, hogy újít egy kicsit és talán jobb áldozatot fog bemutat-

ni. Ezért mondja Isten Ésaías próféta által, hogy nincs szüksége a nép ételáldozatára, mert amikor az áldozat csak formai, minden lelkeség és alázat nélküli tett lesz az isteni megbocsátás előtt, és ez kiváltja Isten utálatát.

Kétféle megbocsátási rendszer

Íme, két megbocsátási rendszer van előttünk. Melyik után igazodunk? Néha az „emberi” megbocsátás nehéznek tűnik, de ennél sokkal lehetetlenebbnek tűnik megbocsátani „isteni” módon. Akiket ámulatba ejtett az amish közösség magatartása, még ők is úgy gondolják, hogy képtelenek lennének hasonló gesztusra. Hogyan bocsáss meg valakinek, aki a megbánás egyetlen jelét sem mutatja? Hogyan bocsáss meg valakinek, aki készakarva tesz rosszat? Ez valóban lehetetlen? Ha igen, akkor itt az ideje, hogy minden nap olvassuk el azt, amikor Jézus a kereszten megbocsátott azoknak, akik keresztre feszítették őt készakarva, és nemhogy nem bánták meg tetűket, hanem az emberi elme szülte összes gúnyt a szemére vetették.

Fontos tehát megértenünk, hogyan bocsát meg Isten, mivel Ő azt kéri tőlünk, hogy ilyen megbocsátást gyakoroljunk embertársaink irányában. Meg kell bocsátanunk másoknak, mert Isten megbocsátott nekünk, és úgy kell megbocsátanunk, ahogyan Ő tette velünk. Az üdvösséghez elengedhetetlen a megbocsátás. Ezt a gondolatot a hűtlen szolga példázatában figyelhetjük meg (Mt 18:23-24). E példázat nyelvezete az Úr Jézus imádságára emlékeztet: „elengedtem tartozásodat, mivel ezt kérted tőlem”, mondja a király. Krisztus pedig ekképp tanította imádkozni tanítványait: „bocsásd meg a mi vétkeinket (adósságainkat), miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek (adósságainak)”. A példázat egy következtetéssel zárul: „Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kik az ő atyjafiának, az ő vétkeiket” (Mt 18:35). Ez emlékeztet bennünket arra a magyarázatra, amelyet Jézus a tanítványoknak adott: „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket” (Mt 6:14-15).

Magbocsátó készségünkől függ az üdvösségünk. Krisztus és az apostolok is világosan ezt tanították. Azt hinni, hogy a felelősség azt terheli, aki tévedett, vagy rosszat tett ellenünk, önámítást jelent. A Biblia a mi haragunkról és

nem a mások tévedéséről beszél, a mi megbocsátásunkról és nem mások megtéréséről és lelkiismeretéről.

Az emberi tapasztalatok általában azt mutatják, hogy a megbocsátás egy rendkívüli, nehéz döntés. Ettől eltekintve, Isten elvárja tőlünk. És, ha Ő kéri ezt, akkor azt jelenti, hogy a javunkra válik. Tudjuk, hogy a szomorúság halált is okozhat (Péld 17:22), de azt is tudnunk kell, hogy a szomorúság csak a két válasz egyike, amelyet adhatunk egy bizonyos helyzetben. A másik válasz a megbocsátás.

Dr. Donald Kraybill, az anabaptista (ezek közé tartozik az amish vallás is) hitközösségek szakértője és a Nickel Mines-i tragédiát leíró könyv szerzője, a következőket írja: „A megbocsátás nem állítja, hogy a rossz nem történt meg, és nem jelenti a megtörtént dolgok elfelejtését vagy kimagyarázását”. Sőt ellenkezőleg, az amish felfogás szerint, a megbocsátás a lelki gyógyulás kezdete⁸. Megbocsátani annak, aki rosszat tett veled, azt jelenti, hogy nem engeded meg a negatív érzelmeknek, hogy befolyásolják embertársaid iránti magatartásodat. Megbocsátani azt jelenti, hogy egy új kezdet lehetőségét kínáld fel ott, ahol egy másféle magatartás a végzetet jelentené. ■

Cristinel Sava
szerkesztő a *Viață și Sănătate* Kiadónál.

1. Ebben az írásunkban nem mentjük fel az embertársait megsebző személyt attól a kötelességtől, hogy bocsánatot kérjen és megpróbálja helyrehozni az általa elkövetett rosszat, csupán csak azt hangsúlyozzuk, hogy nekünk mint megsebzett, megsértett félnek nem kellene külső körülményekhez kötnünk a megbocsátást.
2. amish (ejtsd: ámis) egy anabaptista eredetű keresztény csoport, mely főként elszigetelődéséről és hagyományos életviteléről ismert: nem használnak telefont, áramot, autót vagy modern öltözéket.
3. Jonathan Kooker, „Forgiveness: An Amish Lesson for the Rest of Us?”, <http://www.friendsjournal.org/forgiveness-amish-lesson-rest-us>.
4. „What the Amish School Shooting Can Teach Us About Forgiveness”, <http://joshuamhood.com/amish-forgiveness>.
5. Damien McElroy, „Amish killer’s widow thanks families of victims for forgiveness”, <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/1531570/Amish-killers-widow-thanks-families-of-victims-for-forgiveness.html>.
6. Ann Rodgers, „Nickel Mines legacy: Forgive first”, *Pittsburgh Post-Gazette*, <http://www.post-gazette.com/stories/local/uncategorized/nickel-mines-legacy-forgive-first-503952>.
7. „An Excerpt from Amish Grace: How Forgiveness Transcended Tragedy by Donald Kraybill, Steven Nolt, and David Weaver-Zercher”, <http://www.spiritualityandpractice.com/books/excerpts.php?id=17410>.
8. Ann Rodgers, „Nickel Mines legacy: Forgive first”, *Pittsburgh Post-Gazette*, <http://www.post-gazette.com/stories/local/uncategorized/nickel-mines-legacy-forgive-first-503952>.

A Peretu 2 gyülekezet

Nem beszélhetünk a Peretu 2 gyülekezet történelméről, ha nem beszélünk előbb általában a peretui adventista közösségről, amely ma öt gyülekezetből áll.

Peretuba 1918-ban hozta az advent üzenetet Ștefan Ivăncică, aki Puteniuból, valamint Petre Drăgușin, aki Alexandriából érkezett. 1920-ban már 30 tagot számlált az új gyülekezet, amely Cârnanu Stancu házában tartotta istentiszteleteit. Az adventisták száma folyamatosan növekedett, így már 1929-ben megalakult a Peretu 2 gyülekezet.

A Második Világháború idején a peretui közösség nem csökkent, hanem növekedett. A háború előtti 180 tag (Peretu 1 – 100, míg Peretu 2 – 80), a háború végére 340 tagra bővül (Peretu 1 – 180 és Peretu 2 – 160).

Habár az 1949–1964 közötti periódus a kegyetlen megszorítások időszaka volt, ez idő alatt új imaházak épülnek, Peretu 1 (1956), Peretu 2 (1957), és megalakul egy újabb, a Bărăcea gyülekezet (Peretu 3). Ekkorra már 530 tagot számlál az advent közösség (Peretu 1 – 250, Peretu 2 – 220 és Bărăcea – 60).

A gyülekezetek fejlődését nem gátolta meg a kommunista korszak sem, így 1989-ben már 740 tagot számlálnak.

Seychelles-szigetek

A Seychelles Köztársaság, a világ egyik legkisebb állama. Szigetország az Indiai-óceán nyugati részén, Kenyától 1600 és Madagaszkártól 1100 km távolságra. Területéhez 115 sziget tartozik. Ezekből 40 lakott és 75 lakatlan korallzátony. 92000 lakosa van. A születéskor várható élettartam magasabb a globális átlagnál, de figyelemreméltó az is, hogy lakosságának fele 30 év alatti. Fővárosa Victoria, Mahe szigetén található. A lakosság zöme katolikus, de megtalálhatóak a protestánsok, hindu és muzulmán vallásúak is.

Az Adventista Egyház tevékenysége 1930-ban kezdődött el, amikor a Mauritiusból származó Daniel Ignace feleségével együtt átköltözött a szigetekre. A nehézségek ellenére már 1930-ban sikerült 21 személyt megkeresztelnie, és megalakította az első adventista gyülekezetet is. 1936-ban érkezett ide a svájci Karl Sturzenegger, aki megalapította az első – az állam által is elismert – iskolát, amelynek első tanára R. Jayram volt Mauritiusból. A halálos fenyegetések ellenére is

Az 1989-es rendszerváltás nagyon jó missziós lehetőségeket kínált a peretui adventisták számára. A kiscsoportokban tartott Jelenések-szemináriumok, a Nicu Butoi lelkész által tartott nyilvános evangélizációk, amelyeket a helység kultúrotthonában tartottak, vagy az 1996-os és az 1998-as műholdas evangélizációk következtében a taglétszám 1170-re gyarapodott. Ennek folytán vált szükségessé újabb három gyülekezet építése: Peretu 3, Peretu 4 és Peretu 5.

Visszatérve a Peretu 2 gyülekezethez, 1992-ben alakult meg a fúvószenekara, amely maig tevékenykedik. Tulajdonképpen ma már két fúvószenekar létezik, mivel van egy kis zenekar is, amelyben 12 és 18 év közötti ifjak zenélnek 2009 óta. A gyülekezet 1997-ben kettévált, így alakult meg a Peretu 4 közösség, amelynek új imatermét 2004-ben szentelték fel.

Jelenleg a gyülekezet tervei között szerepel egy adventista óvoda létesítése és az új fehér területeken való missziómunka is.

Hálásak vagyunk Istennek azért, ahogyan vezette gyülekezetünket mindmáig, és továbbra is az Ő kezére bízunk jövőnket. Az Úr legyen mindannyiunkkal!

Cornel Popescu, lelkész

folytatták misszionáriusaink a munkát ezen a területen, és Isten megáldotta kitartásukat. Az adventista iskola addig működött, mígnem 1979-ben államosították.

A missziómunkában fontos szerepet töltött be a Maranatha missziós hajó is, amely rövid idő alatt már túl kicsinek bizonyult a munka méreteihez képest, ezért a hívők egy nagyobb hajót építettek, amelyet Maranatha II-nek neveztek el. A hajó 1955-ben készült el, és a legénység sorába tartozott Mildred Vel is, aki az első adventista ápolónő volt azon a területen. Hivatalos adatok szerint a Seychelles-i Misszióhoz hozzávetőlegesen 700 tag tartozik, akik 5 gyülekezetben és 4 csoportban tömörülnek 3 lelkipásztor és 4 akkreditált missziómunkás irányításával.

A Seychelles-szigeteken az Adventista Egyház folyamatosan keresi azokat az új módszereket, amelyek segítségével hozzáférhet az emberek szívéhez, és elviheti nekik is az evangélium jó hírét.

Adrian Neagu

A tanulás és hivatásválasztás

Mi kell a jó döntéshez?

Az idei érettségien a sikeres vizsgázók aránya ötven százalék alatti volt. Ez is bizonyítja, hogy az elmúlt évekhez képest a megmérettetés egyre szigorúbb. Ami valamikor könnyű feladatnak tűnt, most sok szülő és gyerek terveit megzavarja, hiszen hatással van a továbbtanulási lehetőségekre és a hivatás kiválasztására. Az érettségi újabban azt próbálja sugallni, hogy fontos a tanulás és érdemes komolyan venni. Ebben az eléggé zavart helyzetben a továbbtanulásra és a hivatás megválasztására irányuló kérdésekre határozott válaszokat kell adnunk.

A keresztény fiatal ma komoly dilemmákkal kerül szembe a szakoktatás terén, amikor a társadalomban elvárt kimagasló intellektualitás és egyházunk keresztény értékrendet népszerűsítő iskolai rendszere között kell választania. A keresztény tanítás elégséges alapot tud-e nyújtani a felnőtt élethez, fel tudja-e készíteni az új nemzedéket az egyre szerteágazóbb elvárások-

ra? Választhat-e olyan hivatást a fiatal, amely beteljesülést, de anyagi biztonságot is jelent számára egy olyan társadalomban, amelyben a stabil foglalkozás gondolata divatjamúlt? És a választott hivatás, szakma dicsőséget szerez-e Istennek, és megfelel-e az egyház vallásos gyakorlatának?

Az oktatási rendszer kiválasztása

Egyre több adventista szülő tartja fontosnak, hogy gyermekei keresztény neve-

lésben, tanításban részesüljenek. Ugyanakkor a tanulók számára, akár a liceumba vagy az egyetemre való beiratkozás idején, olyan sokféle tanulási lehetőség létezik, hogy a választás nagyon sok odafigyelést és megfontolást igényel.

Társadalmunk oktatási rendszere a humanista filozófián alapszik, és célja olyan ifjú nemzedéket nevelni, amely beilleszkedik a társadalomba. Ez leginkább értelmi fejlődést, valamint olyan képességek fejlődését feltételezi, amelyeket később a munkahelyen és a társadalomban fel lehet használni. Emile Durkheim úgy látja az oktatást, mint amely „a felnőtt nemzedék tevékenysége az ifjabbakkal annak érdekében, hogy ez utóbbiakban különböző fizikai, értelmi képességek alakuljanak ki, amelyek szükségesek a társadalmi életben, de különösen abban a környezetben, ahol élnek”¹.

Másfelől, a kereszténység az oktatásnak ehhez a formájához hozzáadja az örök életre való felkészítést is, az oktatást ötvözve a hit tapasztalatával. Ellen White szerint „az igazi nevelés többet jelent iskolába járásnál. És többet jelent az életre való felkészítésnél is. A nevelés az ember egész lényéhez szól, és az élet egészéhez. A fizikai, értelmi és lelki erőnlét fejlődését jelenti. A tanulót felkészíti az örömteli szolgálatra e világon, és egy még örömtelibb szolgálatra az eljövendő világban.”²

Ezért jobb, ha keresztény oktatási rendszert választunk gyülekezetünk ifjainak. A család vegye fontolóra ezt a lehetőséget, mivel egy ilyen iskolában lelkibb a légkör, Isten nevét dicsőítik, és a gyerek jobban megismerheti Krisztust és odaszentelheti Neki életét.

Fájó azonban, hogy egyes szülők világi iskolát választanak keresztény intézmények helyett, mivel elsősorban a szellemi fejlődésre összpontosítanak. De megalapozatlanok azok a fenntartások is, amelyekkel szülők és gyerekek viszonyulnak

az adventista iskolákhoz. Ha közelebről megismernék a romániai adventista oktatási rendszert, akkor sok előítélet eloszlaná. Igaz azonban, hogy még mindig van javítani való a rendszeren.

Való igaz, hogy nem sok adventista tanuló járhat egyházi iskolába. Ennek több oka is van: az iskola túl nagy távolságra van a lakóhelyétől, anyagi gondok, különböző szakok hiánya az adventista iskolában és egyetemeken. Ilyen esetekben általában a legközelebbi iskolára esik a választás (líceumok esetében), vagy a kínálattól eltérő szakokat választanak (egyetemi szinten), és ez azzal jár, hogy az ifjú gyakran elszakad családjától és legkevesebb 100 km távolságra költözik.

Az iskola kiválasztásának szempontjai

– az iskola feleljen meg azoknak az elvárásoknak, amelyek a személyiség kiegyensúlyozott fejlődésére irányulnak;

– az oktatási szint legyen kiemelkedő;

– az iskolán belüli rend, fegyelem és erkölcsösség közelítsen a keresztény értékrendhez;

– az oktatási módszerek feleljenek meg a tanuló elvárásainak és hajlamainak;

– a szülők és gyerekek tanácskozzanak olyan keresztény tanárokkal, lelkészekkel, tapasztalt személyekkel, akik ismerik az adott oktatási rendszert;

– imádkozzanak Istenhez, tanulmányozzák a Szentírás erre vonatkozó tanácsait, valamint keresztény nevelésről szóló könyveket, különösképpen a Prófétaság Lelkét.

Hivatásválasztás

A hivatás, szakma megválasztásánál néhány dolgot vegyünk fontolóra:

Milyen indítékok állnak a választás mögött (anyagi, önző vagy önzetlen)? Úgy gondoljuk, hogy egy keresztény adventista a hangsúlyt nem a jövedelemre, hanem a választott hivatás hasznosságára kell helyezze úgy, hogy közben nem hanyagolja el a mindennapi élethez szükséges anyagiakat sem, amellyel bizonyos életkörülményeket meg kell teremtenie magának. De nem becsülhet le olyan szakmákat sem, amelyek magas jövedelmet biztosítanak.

A személyes képességek, értékek és képességhatárok ismerete segít a szakma kiválasztásában. Szakmát elsősorban a hivatástudat (amelyet megfigyeléssel, kérdőívek kitöltésével, ta-

nácsadással, mennyei vezetéssel lehet felfedezni) alapján kell választani és nem a pillanatnyi keresletnek megfelelően.

A társadalmi környezet, kontextus szintén fontos. A munka mezéjén vannak keresett és kevésbé keresett állások. Sokszor jól jön a többféle szakosodás (például: egyetem és posztliceális iskola, két egyetem, tanfolyamok stb.). Több eset is igazolja, hogy a választott szakma nem minden esetben tükrözi az iskolai képzést. A külföldi munka is napjaink valóságához tartozik, ám ebben az esetben döntéshozatal előtt elemezni kell néhány dolgot, mint például: lehetőségek, kiadások, embertársi kapcsolatok stb.

Vallási meggyőződés. Egy adventista nem végezhet akármilyen munkát, mivel egyes szakmák nem egyeznek a keresztény erkölccsel, mások a családtagok közötti kapcsolatokra vannak rossz hatással, míg mások a mennyei parancsolatok áthágásával járnak (szombatkérdés, hazugság, gyilkosság stb.).

Elkeseredés és derűlátás

Gyakran lehetünk tanúi egyházunkban olyan ifjak szomorú tapasztalatának, akik zátonyra futottak a tanulásban és munkahelyet sem találnak. Érezzünk együtt velük, próbáljunk melléjük állni, együtt keresni a megoldásokat, és próbáljunk irányt mutatni nekik. Sugalljunk derűlátást és imádkozzunk velük együtt. Mondjuk el, hogy „a tanulás és a megváltási munka egy és ugyanaz, mivel úgy a tanulásban, mint a megváltásban senki nem alapozhat másra, csak egyedül Jézus Krisztusra.”³ Bátorítsuk őket, és értessük meg velük, hogy a tanulás és a hivatásválasztás nem csupán annyi, amit ők most látnak, éppen ezért a döntést engedjék át Isten kezébe. ■

Florian Moț az Olténiai Egyházterület Nevelési Osztályának az igazgatója és Târgu-Jiu-n lelkész.

1. Idézi Constantin Cucoș, in: *Pedagogie*, Polirom, Iași, 2002, 39. old.

2. Ellen White, *Educație*, Viața și Sănătate Kiadó, 13. old. (az eredetiben)

3. Ellen White, *Educație*, Viața și Sănătate Kiadó, 30. old. (az eredetiben)

Mindig előre!

Grace Daley irányt változtatott és többé nem nézett vissza.

Nincs második hely. A játékban csak egyetlen helyezés van: az első... A második helyért folyó küzdelmet a legyőzöttek játszzák, az a vesztesek mérkőzése. Mi amerikaiak szenvedélyesen szeretünk mindenben első lenni, győzni. Grace Daley, a Tulane-i Green Wave Egyetem kosárlabdacsapata és a WNBA¹ játékosja tudta, hogyan kell győztesnek maradnia. Aztán a siker csúcán hátat fordított a hivatásos kosárlabdázásnak és Jézus követője lett.

A gimnáziumban

Középiskolai éve alatt a válogatott csapat tagja volt, és olyan nagyrebecsült szervezetek támogatták, mint a Nike és a Parade². Amerika legjobb játékosai közé tartozott. De nem csupán a kosárlabdában jeleskedett. Egy államok közötti tornán a 800 méteres futóversenyt ő nyerte meg már az első gimnáziumi évében, és megdöntötte a középiskolás rekordját. Tanulmányaiiban is folyamatosan az első tíz tanuló között volt, ezért kosárlabda ösztöndíjban részesült a Tulane-i Egyetemen.

Az egyetemen és a profi ligában

Az egyetemen remek karriert futott be. Négy év alatt 2249 pontot szerzett, ezzel távozása után tíz évvel még mindig ő volt a gimnázium minden idők legeredményesebb kosárlabdázója. 2006-ban bekerült a Tiszteletbeli Galériába is. Két szezonban is ő irányította a Green Wave csapatot az Amerikai Nemzeti Ligában (C-USA)³, és négyszer jutott be csapatával az országos bajnoki döntőbe (NCAA)⁴. A nemzeti liga 1999-ben kitüntette a torna legjobb játékos címevel (MVP)⁵. Pályafutása alatt szinte mindent díjat elnyert.

A Minnesota Lynx csapathoz szerződött, de profi játékosként tevékenykedett négy európai országban is: Spanyolországban, Olaszország-

ban, Franciaországban és a Cseh Köztársaságban. Azért jött Európába, mert itt egész évben játszhatott, míg az amerikai WNBA szezonja csak a nyári időszakban tartott. A európai ligában olyan nagy a konkurencia, hogy a szabály csapatonként csak két-két amerikai játékost engedélyez. Ha amerikaiként sikerül bekerülnöd egy csapatba, akkor bizonyára busás összeg üti a markodat. És Daley nagyon jó játékos volt. Fölényes győzelmeket aratott Európában is. A 2002–2003-as szezonban az Olasz Első Liga legeredményesebb játékosja volt. Így történt a 2005–2006-os idényben is, amikor a Francia Első Ligában játszott. Beválasztották az európai elit csapatba⁶ és játszhatott a Nemzetközi Kosárlabda Szövetség csapatában is.

És e ragyogó karrier csúcán, egy nap hirtelen történt valami vele és olyasmit tett, amire senki sem számított. Lemondott mindenről. De hát hogyan tudsz lemondani, amikor rajonganak érted az edzők, a szurkolók, és a zsebedbe csak úgy folyik be a sok pénz? Hogyan tudsz hátat fordítani mindennek, amikor te döntöd el a mérkőzések eredményeit, mindent megnyersz és a folyóiratok címlapjain szerepelsz? Csak akkor kell lemondani minderről, ha Krisztussal találkoztl, ha mindig is arra vágytl, hogy elérhesd a csillagokat és most egyszeriben ez meg is valósult. És ekkor meglátod – a damaszkuszi úton haladó Pálhoz hasonlóan –, hogy miként érheted el azokat a csillagokat, amelyekről addig csak álmodoztl.

Daley mindig is keresztény környezetben élt. Szülei baptista keresztények voltak, akiknek szívük repesett az örömtől, amikor látták, hogy 8 éves lányuk átadja szívét Jézusnak és megkeresztelkedik. Aztán nyolc évvel később, amikor Daley 16 éves volt, a család kilépett a Baptista Egyházból és a Hetednap Adventista Egyházhoz csatlakozott. Erről Daley így nyilatkozott:

– Én azt hittem, hogy csupán az változik, hogy másik nap megyünk a templomba, a többi minden marad a régiben.

És ez a változás nem érintette sportkarrierjét.

Daley új barátnője

2007 nyarán orvoshoz kellett mennie. Szülei a gyülekezetükbe járó egyik orvost, dr. Don Bowell-t ajánlották neki. Daley akkor még nem tudta, de ez az ismeretség mindent megváltoztatót. Donnak is szerepe volt ebben, de az orvos megnyerő felesége, Ann, aki építész volt, kedveségével Isten Igéje felé irányította Daley-t és vele tartott azokban a változásokban, amelyek óhatatlanul bekövetkeznek a Jézus Krisztussal való találkozás nyomán.

Ann lakásában beszélgettek, és Daley felfigyelt arra, hogy vannak közös érdeklődési köreik, mint például a Szentírás tanulmányozása és a torna. Ezután együtt jártak csoport tornára az YMCA⁷ helyi szervezetéhez, és együtt tanulmányozták a Bibliát. E két hölgy olyan tanulmányokat választott, amelyek egy negyedéven át, minden héten új témákat boncolgattak és minden napra adtak tanulnivalót. A negyedévi tanulmány címe a következő volt: *A keresztyéni élet*. Daley-t sosem érdekelték ezek a témák, most azonban Isten közvetlenül szólott hozzá e tanulmányok és Ann barátnője által.

Tanulmányozásukban a nyugalomnaphoz, a szombathoz érkeztek. Ekkor minden megváltozott. Saját bevallása szerint azonnal meggyőződött az igazságról és elhatározta, hogy abbahagyja a profi sportolást. Nem habozott, nem húzta az időt és nem próbált alkudozni. Arra az egyedüli és csodálatos következtetésre jutott, hogy Isten ajándéka számára nem a kosárlabda, hanem az Ige. Így nyilatkozott: „Az Igében benne vannak Isten parancsolatai... és a parancsolatokban ott található a szombatra vonatkozó is.” Felfedezte Jézust és az Ő igazságát. „Valamikor arra törekedtem – folytatta –, hogy egyre jobb kosárlabdázó legyek és segítsem csapatomat a mérkőzéseken. Most azonban arra törekszem, hogy lelkileg és testileg növekedjek, hogy Jézus csapatának eredményes tagja legyek, a lelkek megmentése érdekében.” Magát Ann-t, a tanárát és lelki támaszát is meglepte a lány határozottsága és eltökéltsége. Daley elfogadta a bibliai szombatot, hite megvallásával belépett a Hetednap Adventista Egyház tagjai soraiba, és abbahagyta ígéretes sportkarrierjét.

Egy új karrier

Ám előtte állt még az élet és számos alkalmalmmal megvallhatta hitét. Valamikor arra összpontosított, hogy csapattagjait győzelemre buzdítsa, de kiváló képességeit most arra használja fel, hogy a floridai Ocala elemi iskolában az ifjak értelmét és jellemét helyes irányba terelje. És, amint régen történt, most is azonnal sikeres lett. A tornaterem lett a „kegyelem helye” (angolul: *The Place of Grace*), ahol tornaórán a gyerekek nem csak a fizikai erőnlétet fejlesztik, hanem elsajátítják a helyes gondolkodásmódot és viselkedést is. Az első évad után őt választották a legjobb „golya” (kezdő) tanárnak, és 2010-ben is erre a címre jelölték. Abban az iskolában egy tanár kezdőnek számít tevékenységének első három évében. Mindez bizonyítja, hogy munkatársai elismerték bizonyágtévesésének erejét, valamint végtelen alázatát munkája iránt.

Csapattársai most már a Bowell család tagjai lettek, akikkel együtt dolgoztak a B.E. S.M.A.R.T. CSAPAT⁸ szervezetben. Ann hetente egyszer önkéntes alapon órákat ad Daley osztályában, és a gyerekeknek egészségügyi előadásokat tart – táplálkozásról, mozgásról, fegyelemről, őszinteségről, becsületességről. Ezek mellett „Lighten up!” (Lazíts!) egészségügyi szemináriumokat tartanak mindenféle Amerikában, és mindhárman önkéntes tagjai a „Hands United” (Kézfogás) ala-

pítványoknak, amely egészségügyi dolgozóknak nyújt rövidtávú segítséget.

Csak előre, visszatekintés nélkül

Daley-nek folyamatosan válaszolnia kell arra a kérdésre, hogy: visszafordulnál-e? Válasza határozott: „Nem”. „Nem akarom megnyerni az egész világot, miközben elveszítem a lelkemet” – mondja ő. „Akármit is kívánsz, annak összhangban kell lennie Isten Igéjével. A profi sportolásban az edzések, de a főbb mérkőzések is szombaton vannak. Az életben azonban a legfontosabb az, hogy engedelmessédj Istennek. Válassz

olyan hivatást, amely megengedi, hogy tiszteletben tartsd Isten időbeosztását, ha az Ő csapatának akarsz a tagja lenni. Senki sem szolgálhat két úrnak.”

Grace Daley az örök életet célozta meg. Jézus csapatának lett a tagja. Saját elmondása szerint két elv vezeti őt a „játékban”. Az egyik elvet csupán néhány szóban fejezi ki: „Jézus mindent megadott. Ezért én is ezt teszem.” A másik elv pedig még kifejezőbb: „Minden számít!” Számít az étrend, az odaadás és a fegyelem. Fizikai, értelmi és lelki erőnléte szempontjából számára a növényi eledelen alapuló étrend a fontos, hiszen azt Isten maga adta az embernek az Édenkertben, és az biztosítja az erőnlétet és az értelmi tisztánlétet. Csak vizet iszik, mivel az emberi szervezetnek csak erre az italra van szüksége. Este tízkor már ágyban van, hogy hét-nyolc órát alhasson. Szívesen sétál a szabadban, szereti a napfényt és naponta legalább 30 percig tornagyakorlatokat végez. És nagyon szereti a szombat nyugalját.

Saját magát „fáradhatatlan”-nak nevezi. Kosárlabdajátéka is fáradhatatlan volt. Edzései is hasonlóképpen. Azt mondta sporttársainak, hogy úgy fognak játszani, ahogyan készülnek a játékra. Teljes erőbedobással edzett. És most eldöntötte, hogy teljes erőbedobással vallja meg Jézus Krisztusban való hitét. Tudja, hogy Jézus földi életének nagy részét betegek gyógyításával töltötte, ezért elhatározta, hogy az egészséges életmód népszerűsítésével próbálja Istenhez vezetni az embereket. Bizonyágtévéésének részeként ingyenes tornaórákat tart, és naponta rövid e-mail üzeneteket

küld azoknak, akik az egészséges életmód iránt érdeklődnek.

Nyerni Jézussal

Daley így nyilatkozik: „Szeretem a mostani életemet, amelynek Krisztus a középpontja. Sokkal megragadóbb Jézus csapatában játszani, mint a világ bármely csapatában!” Miközben megosztja élettörténetét másokkal, arra emlékszik, hogy mit tett érte Isten. Lehet, hogy régebb sok mindent megvalósított, de miközben magáról beszél, és új életet él, egy sokkal nagyobb jutalomra összpontosít, mint amilyent ezen a földön valaha megnyert.

Még mielőtt válaszolt volna Isten hívására, Valaki már megtette ezt, irányt változtatott és nem nézett többé vissza. Ővele, és még nagyon sok olyan személlyel, akik a golgotai keresztre szegezték tekintetüket, Daley bátran halad előre, hogy elnyerje azt a magasztos jutalmat, ami sosem múlik el. Egy olyan jutalmat, amelyet mindannyian elnyerhetünk: „Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmát” (Fil 3:14). ■

Ez a cikk az Adventist Review 2012. március 8-i számában jelent meg.

Leal Ceasar az ADVENTIST REVIEW folyóirat társkiadója.

1. Women's National Basketball Association – Amerikai Országos Női Kosárlabda Szövetség
2. Híres szakfolyóirat az Egyesült Államokban, amely időszakosan különböző ágazatok legjobbainak listáját közli.
3. C-USA – Amerikai Nemzeti Liga
4. National Collegiate Athletic Association – Sportszövetség az Egyesült Államokban, amely egyetemeken között országos bajnokságokat szervez.
5. MVP – Most Valuable Player – „a legeredményesebb játékos” cím
6. All-Star team – az európai klubok legjobb játékosiból álló csapat
7. Young Men's Christian Association – (Keresztény Ifjak Szövetsége), keresztény szervezet, melynek célja az egészséges életmód népszerűsítése
8. Angol betűszó, amely az egészséges életmód hét alapelve utal: hit, egészséges étrend, napfény, mértékletesség, rendszeres mozgás, pihenés és az evangélium hirdetése (az üdvösség és az egészséges életvitel evangéliuma)

A munka jellemformáló hatása

Az alábbi idézetek Ellen White *Gyermeknevelés* című írásgyűjteményének 6. és 13. fejezeteiből származnak.

Ébresszük fel az érdeklődést a hasznos feladatok elvégzése iránt!

A gyermekekben és fiatalokban fel kell ébreszteni az érdeklődést az olyan tennivalók iránt, melyek számukra és mások számára egyaránt hasznosak és áldást jelentenek. A testmozgás, amely a gondolkodás és a jellem fejlődését segíti, hasznosságra szoktatja a kezeket, megtanítja a gyermekeknek, hogy az élet terheiből vegyék ki részüket, s egyben növeli fizikai erejüket és fejleszti minden más képességüket is. De meg is van a jutalma a lelkes szorgalomnak: kialakul az a jó szokás, hogy azért éljünk, hogy jót cselekedjünk.

Az ifúságnak meg kell tanítanunk: az élet komoly munkát, felelősséget és teherhordozást jelent. Olyan nevelésben kell részesülniük, amely a gyakorlati életre készíti fel őket, mert olyan férfiakra és nőkre van szükség, akik meg tudnak küzdeni a váratlan nehézségekkel. Meg kell tanítani nekik, hogy a rendszeres, jól beosztott munka fegyelmező hatása nemcsak az élet viszontagságai miatt szükséges, hanem a sokoldalú fejlődés érdekében is.

A fizikai munka fölemel

Széles körben elterjedt népszerű tévedés, hogy a munka megalázó, ezért a legtöbb fiatal magas végzettségre törekszik, hogy tanító, gyógyszerész, hivatalnok, kereskedő, ügyvéd lehessen, és igyekszik bármilyen állást elfoglalni, ahol nem kell fizikai munkát végeznie.

A fiatal asszonyok lenézik a házimunkát. Bár a házimunka végzése fizikai erőfeszítést igényel, de ha az nem túlságosan ártalmas az egészségre, az ember javát szolgálja. Ők mégis inkább olyan műveltségre törekszenek, amely képesíti őket, hogy tanítók vagy hivatalnokok lehessenek, illetve olyan szakmát tanulnak, amely ülőmunka lévén, bezártságra ítéli őket egy életen át.

A világ tele van olyan fiatal férfakkal és nőkkel, akik büszkék rá, hogy nem értenek semmilyen hasznos munkához; és majdnem kivétel nélkül könnyelműek, hiúk, a hivalkodás kedvelői, elégedetlenek, nagyon gyakran kicsapongók és lelkiismeretlenek. Az ilyen jellemű emberek a társadalom szégyenfoltjai és szüleik szomorítói.

Senki se szégyellje a munkát, bármilyen csekélynek és alantasnak tűnik is. A munka nemesít. Mindenki, aki eszével vagy kezével fáradozik: fontos munkás. Valamennyien kötelességüket teljesítik, és a mosogatás közben ugyanúgy tisztelik vallásukat, mint a gyülekezetben. Míg a kéz a legközségesebb munkával elfoglalt, a gondolkodás emelkedetté és nemessé válhat a tiszta és szent gondolatok által.

Hordozzák a gyermekek is az otthoni terheket!

Tegyétek gyermekeitek életét kellemessé, ugyanakkor tanítsátok őket, hogy engedelmesek és segítőkészek legyenek, apró terheket hordozva, ugyanúgy, ahogy ti hordoztatok a nagyobbakat. Neveljétek őket a szorgalom szeretetére, így az Ellenség nem fog tért hódítani gondolataikban. Adjatok nekik gondolkodni- vagy tennivalót, mert csak így válhatnak alkalmassá az életre, sőt az örök életre is.

Legkorábbi éveiktől arra kell nevelni őket, hogy kivegyék részüket az otthoni terhekből. Tanítsátok meg nekik, hogy a kötelezettségek kölcsönösek, s gyorsan és gondosan kell dolgozniuk. Ez a nevelés a legnagyobb értékeik egyike lesz az évek múltával. ■

A könyv nemesebbé teszi az életet

Mi a könyvevangelizálás?

Eszköz, amely által kifejezheted, hogy megértetted Isten végtelen szeretetét, ezért nem nézheted karba tett kézzel azt, hogy emberek ismeret hiányában távoznak el az életből. A könyvevangélista munkájához elengedhetetlenül szükséges az emberek és a könyv szeretete. Az emberek iránti szeretet Isten szeretetéből fakad, amely a Könyv által jut el hozzánk: „És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliumát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között.” (Mt 9:35)

Amilyen figyelmesen közeledett Krisztus a szenvedők-höz, lelki és testi gyógyulást kínálva, olyan különleges küldetése van a könyvevangélistának is, aki megfelelő időben kell, hogy megszólítsa azokat, akiket félelmek gyötörnek, és segítenie kell az egészségtelen életmódot folytatóknak megszabadulni szokásaiktól.

A könyvevangélista munkája természeténél fogva miszsiómunka. Az embereket nevelni, tanítani kell, hogy minőségi életet élhessenek ezen a földön, és fel kell tárni előttük az örök élet lehetőségét. A könyv olyan eszköz volt és lesz, amely az embereknek a világosságot és a változás lehetőségét közvetíti.

Munkamódszerek

Beteg és boldogtalan világban élünk. Sokan azért betegek, mert nem fogyasztanak elegendő ivóvizet, nem reggeliznek, de dohányoznak, túlzásba viszik az édességek és a hús fogyasztását és nem mozognak eleget. Ki taníthatná meg őket arra, hogyan éljenek? Már a szülők sem egyeznek egyre nyugtalanabb, kezelhetetlenebb, önző gyerekeikkel. A stressz mindannyiunk egészségét felemészti. De van-e erre megoldás?

Ilyen helyzetben jelenik meg az egészségügyi tanácsadó (a társadalomban ez a szerep jut a könyvevangélistának). Az Egészségért, Nevelésért és Családért Egyesület nevében látogat meg különböző hivatalokat és felajánlja az egyesület programját, amely az egészségesebb életvitelt népszerűsíti. Amikor a hivatalok vezetői megértik, hogy részükről ez semmilyen anyagi kiadást nem jelent, akkor általában beleegyeznek abba, hogy egy adott napon és órában, megfelelő befogadóképességű teremben egészségügyi szemináriumot tarthassunk, amelyet ingyenes vizsgálatok, valamint az „Viața și Sănătatea” Kiadó könyveinek a bemutatása követhet.

„Láttam – írja az Úr szolgálólánya –, hogy ha hangsúlyt fektettek az egészségügyi reformra, akkor sok ember elméjéből kiűztek az előítéletet, amely még meggátolja az evangélium elfogadását, és olyan könyvek olvasását, amelyek feltárják az igazságot... Ez egy olyan eszköz a kezünkben, amellyel azt sugallhatjuk a hitetleneknek, hogy ha bölcsen járunk el az étkezési szokásokkal kapcsolatosan, akkor egészséges látásmóddal közelítünk a Biblia tanításához is.”¹

Nem kevésszer történt meg, hogy a könyvevangélista újra találkozott azokkal, akik elolvasták az egészséges életmódot népszerűsítő könyveket, és látva a jobb élet lehetőségét, érdeklődést mutattak a lelki dolgokat tartalmazó könyvek iránt. Ezáltal megvalósult az ihletett tanács, amely szerint: „vigyétek a hírt ki az utakra, olyan emberekhez, akik tevékeny részt vállalnak a világban, tanítók és a nép vezetői.”²

Az egészségügyi tanácsadó iskolákat, líceumokat is felkereshet. Beszélhet a tanulóknak az egészséges életmódról és a keresztyén erkölcsi értékrendről. Úgy a tanulók, mint a tanárok szívesen fogadják az ilyen előadásokat.

Továbbá a könyvevangélista ott lesz „a híres egészségügyi turista- vagy kezelőközpontokban is, ahol emberek ezrei tartózkodnak kezelés vagy szórakozás céljából”³. Az egészségügyi bemutatókon „a jelenvaló igazság evangéliuma lesz felkínálva azoknak, akik még nem ismerik, és sokan el is fogadják azt, ha elvisszük a világ minden táján az emberek otthonaiba.”⁴

A könyvevangélista továbbá eljut „azokhoz is, akik távol élnek a nagyvárosoktól”⁵. Erről a munkamódszerről az ihletett írás így nyilatkozik: „Ifjaink akkor részesülnek a legjobb nevelésben, ha belépnek a könyvevangélista munkába, és házról házra járnak. E munka alkalmat ad nekik arra, hogy az életadó ígét tolmácsolhassák az embereknek”⁶.

Miért ez a legjobb nevelési módszer?

Amikor mást tanítasz, akkor jössz rá, hogy egyáltalán érted vagy sem az olvasottakat.

Másokat tanítva, ösztönzést érzel, hogy tedd azt, amit tudsz, főleg azért, mert gyakran megkérdik tőled, hogy éled-e azt, amiről beszélsz.

Felismered hiányosságaidat és egyre kitaróbban imádkozol, egyre mélyebben tanulmányozod a Szentírást és a könyveket.

Ha többet olvasol, több ismeretet szerzel.

Különböző társadalmi rétegekkel találkozva, megtanulsz közlékeny lenni és meghallgatni másokat.

Az adottságok, a kitartás, a hit és tapintat olyan mértékben fognak gyarapodni, amilyen mértékben átengeded Mesterednek az irányítást.

Mivel különféle emberekkel és helyzetekkel találkozol, rájössz, hogy naponkénti kapcsolatban kell lenned Istennel, hogy ne hozz szégyent az Ő nevére.

Ki végezheti ezt a munkát?

Az Úr előre látta, hogy a munkások kiválasztásánál nehézségek támadhatnak, ezért adott néhány tanácsot: „A munka mezejének minden területére könyvevangélistákat kell választani, de nem a társadalom állhatatlan, ingatag személyei közül, olyanokat, akik semmire sem képesek. Ne olyan férfiakat és nőket, akik semmilyen más területen sem tudtak sikereket elérni, hanem olyanokat válasszanak ki a munkára, akik

jó hírnévvel, tapintattal, hozzáértéssel és helyes rálátással rendelkeznek.”⁷

A könyvevangélisták egyházunk azon rétegéhez tartoznak, akik közvetlen kapcsolatba lépnek a társadalommal, éppen ezért felelőségük nemesen és méltóképpen képviselni az emberek előtt azt az Istent, akit szolgálnak.

A könyvevangélista áldozatkész, fáradhatatlan, bátor és akkor sem inog meg, ha visszautasítással és nehézségekkel találja szembe magát. Helyesen mutatja be kiadványainkat, mivel ő maga is értékeli azokat. Ő előbb Istennel áll szóba és csak azután az emberekkel.

A könyvevangélista lelkesedése létfontosságú eszköz, nem csupán tartozék. Sikere vágyva indul a munkába. Sosem beszél reményvesztetten, mivel tudja, hogy jutalma nem pillanatnyi sikerétől függ, hanem attól, hogy milyen lelkiületben végzi munkáját.

A képzett könyvevangélista sosem érzi képesnek magát erre a munkára, hanem reménységét abba helyezi, Aki megígérte, hogy ez a munka „nem erővel, sem hatalommal, hanem az Én Lelkem által” (Zak 4:6) megy végbe.

A történelem utolsó száz métereinél tartunk. Az embereknek olyan könyvekre van szükségük, amelyek a jelenvaló igazságot tartalmazzák. Olyan emberekre van szükség, akik élik ezt az igazságot és megértették azt is, hogy a boldogság nem egy célállomás, hanem az utazás módja. Szeretnél boldog lenni? Vigyázz, milyen utazási módszert választasz! ■

Sînziana Constantin az Olténiai Egyházközség könyvevangélistáinak vezetője.

1. Ellen G. White, *Evangelizálás könyvek által*, 133. old. (az eredetiben)
2. *I.m.*, 39. old.
3. *I.m.*, 40. old.
4. *I.m.*, 40. old.
5. *I.m.*, 39. old.
6. *I.m.*, 32. old.
7. *I.m.*, 28. old.

Miért idegenkedsz a Bibliától?

Teofil, én mindig okos embernek tartottalak! De minden alkalommal azt a régi, idejétmúlt és tudománytalan könyvet idézed. Hogyan hiszel te ilyesmiben most a 21. században is?

– Azt akarod mondani Kozmofil, hogy ez a könyv ósdi, kiment már divatból és túl egyszerű? No, de te mint professzor, olvastad-e már a Bibliát?

– Persze, úgy, mint minden értelmiségi, én is komolyan vettem.

– Mit olvastál és mit értettél meg belőle?

– Olvasni kezdtem a Teremtés könyvét. A volt hívó barátnóm, Mariana folyton azzal unszolt, hogy olvassam el a Bibliát. Hallatlan, hogy az egészet ki kellett volna olvasnom! De kihagytam néhány unalmas részt: a Mózes könyveit, a krónikákat, felsorolásokat, imákat, jóvendöléseket, példabeszédeket és az Énekek énekét. Átnéztem néhány „mesét” az evangéliumokban. Különösen megragadott egy pillanatra a tékozló fiú példázata, de aztán nem voltam képes tovább olvasni. Amúgy, ezek 2000 évvel ezelőtti leírások.

– Barátom, igaz, hogy a világon vannak olyan dolgok, amelyek csak akkor jók, ha újak. Ám vannak olyanok is, amelyek annál jobbak, minél régebbiek. A vallás egy mesterhegedű és nem egy Airbus repülőgép. Te szégyelled olvasni a régi Bibliát, mivel nem ismered a tartalmát és előítéleteket táplálsz vele szemben. Egyesek úgy állnak hozzá a Bibliához, mint egy tinédzser, aki szégyell társai előtt megjelenni szülei vagy nagyszülei társaságában. Ez tulajdonképpen egy hosszan tartó és megmagyarázhatatlan intellektuális serdülőkori válság. Napjaink civilizációja és kultúrája mindent a Bibliának köszönhet. Ha teljes szívvel, nyitott elmével és érdeklődéssel közelítettél volna az igazsághoz, akkor csak jó véleményed lenne az írások bölcsessége, szépsége és örök frissessége láttán. De te sokkal nagyobb könnyelműséggel kezelted, mint volt barátnőidet, akikkel dicsekszel.

– Lehet, hogy a magadfajtnak fontos ez a pszichológiai mankó, de véleményem szerint ennek semmi köze a valósághoz. Ez a vallásnak és az egyháznak – pardon – az egyházaknak való.

– Tévedsz. A Biblia sokkal értékesebb, mint hogy csak az egyházhoz tartozna. Sőt, egyházon kívüli. Tanulmányozhatod, ha történelmet, iro-

dalmat, filozófiát vagy akár erkölcsant akarsz tanulni. Ám, ami a legfontosabb, az a reménység és az élet értelme, ez az a „mankó”, amiért te irigyelsz engem. Tökéletes támasz a mindennapi életemben és reménység az örök életre vonatkozóan. A tudomány, technika és az élvezetek olyan mankók, amelyek legfeljebb a sírig kísérek, de lehet, hogy már az előtt szertefoszlanak. Az elkeseredés és halál mélységével szemben egyedül a Biblia állja meg a helyét.

– Nézd, Teofil, a Biblia legendák és csodák gyűjteménye. Hogyan alapozhatnám reménységemet holmi mesékre?

– Nem csodálkozom azon, hogy így vélekedsz. Ha csak kölcsönvett véleményeket tartasz magadénak, ha életed aláveted a modern világ irányításának, amelynek életfelfogása az élvehátság, az „előítélet mentesség”, és ha a kételkedők fennhéjázó utasításait követed, akik Isten Igéjét hitetlennek tartják, akkor a hitetlenség és a közöny csapdájába esel. A Bibliát komoly vádakkal illeted, és ez már élet-halál küzdelem. Éppen ezért kellene megtanulnod igazán olvasni azt. A Biblia elvárásait minden áron érdemes megvizsgálni, mivel azok nekünk szólnak. Ráadásul nem létezik számunkra más kiút.

Ami pedig a Biblia és a mitológia közti viszonyt illeti, a Biblia határozott ellenszenvet fejez ki minden irányú mitológia iránt, még ha az „szent” is:

Jer 8:8(u. r.)-9 „Bizony, ímé, hazugságra munkál az írástudók hazug tolla...”¹

Zak 13:2-3 „...kivesztem a bálványok neveit e földről... sőt a prófétákat és a fertelmes lelket is kiszaggatom e földről. És úgy lesz, ha prófétálni fog még valaki, azt mondják annak az ő apja és anyja, az ő szülői: Ne élj, mert hazugságot szóltál az Úr nevében!”

1Tim 4:7 „A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig eltávoztasd.”

2Pt 1:16 „Mert nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának.”

– Érdekes dolgokat olvasol. Nekem is az volt az érzésem, hogy becsületes emberek ezek az írók, hiszen egyesek nem véletlenül még a halált is vállalták hitükért. De tudd meg, hogy őszin-

te emberek is közvetíthetnek cifra történeteket, amelyeknek semmi történelmi értékük nincs. Számomra nem hiteles forrás a „hol volt, hol nem volt”.

– Engedd meg, hogy olvassam fel néhány történetet bevezetőjét, aztán levonhatod a következtetéseket:

Lk 3:1-2 „Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Júdeában Poncius Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitis tartományának pedig negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné negyedes fejedelme meg Lisániás, Annás és Kajafás főpapsága alatt, lőn az Úrnak szava Jánoshoz, a Zakariás fiához, a pusztában...”

Esz 3:7 „Az első hónapban, ez Nisán hónapja, Ahasvérus királyságának tizenkettedik évében, Púrt, azaz sorsot vetének Hámán előtt...”

1Kör 6:1 „És megépítették az Úrnak háza az Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövele után a négy száznyolcvanadik esztendőben, Salamon Izráel felett való uralkodásának negyedik esztendejében, a Zif hónapban, mely a második hónap.”

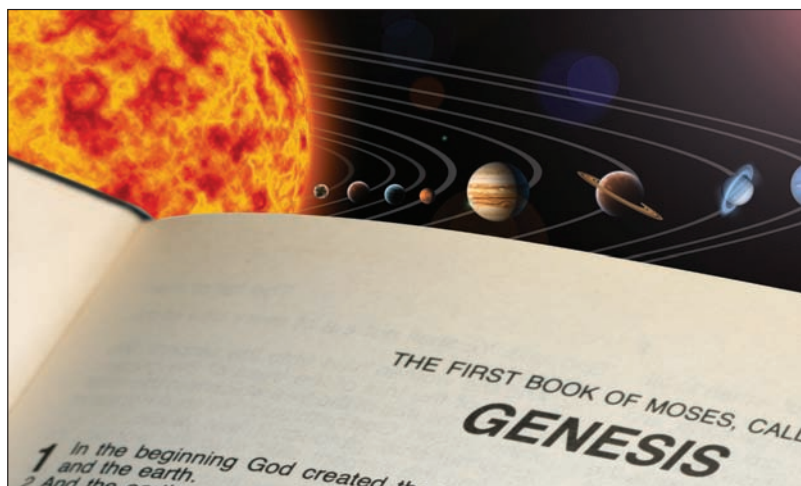
5Móz 1:3 „Lőn pedig a negyvenedik esztendőben, a tizenegyedik hónapban, a hónapnak első napján, szóla Mózes az Izráel fiainak mind a szerint, amint parancsolt vala az Úr néki azok felől.”

1Móz 7:11 „Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyilatkoznak.”

Számos hasonló feljegyzést említhetnék, de nem szeretnék untatni. A történelmi pontosság elbűvölő. A szerzők elsősorban kortársaikhoz szóltak, és senkit sem próbáltak becsapni. Például, nézd Ámos könyvének bevezetőjét: „Ámos beszédei, aki a tékoabeli pásztorok közt volt, azokról, amiket Izráel felől látott Uzziásnak, Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, a Jóás fiának, Izráel királyának idejében, két esztendővel a földindulás előtt.” Ez a földrengés később egy kronológiai támpont lett, amelyről századok múltán Zakariás próféta is megemlékezett (Zak 14:5).

– Teofil, én sosem hittem volna, hogy a Biblia ilyen pontos történelmi leírásokat tartalmaz. Ám a csodák mégiscsak gyanúsak számomra. Túl gyerekesek és megmagyarázhatatlanok.

– Barátom, azt ajánlom, hogy ha túlzottan soknak találod a csodákat, akkor számold össze őket, majd oszd el a kétezer évvel és közöld velem az eredményt, az arányt. Aztán számold

ki a nyilvános csodák arányát, a személyes csodákhoz viszonyítva. A csodák gyakoribbak voltak az olyan bibliai személyiségek idején, mint Mózes, Józsué, Illés, Elizeus és Jézus, valamint az apostolok. A babiloni fogságtól egészen Jézusig nem találunk egyetlen nyilvános csodáról sem feljegyzést. És lehet, hogy ma pontosan ilyen időket élünk. Annyit azonban tudok, hogy ma is történnek csodák, csak hogy ezek sokszor teljes névtelenségbe vannak burkolva, hogy ezeket senki se tegye közzé, és ez kár, mivel a szélhámosok ál-csodáit mindenütt közzé teszik. Ha hited és üdvösséged függ ettől, akkor Isten biztosan csodát tesz értetted. De Ő inkább a természetes utat választja, hogy majd csodálatos jutalmat adjon azoknak, akik megelégedtek kevéske látható bizonyítékkal is: **Jn 20:29** „Monda néki Jézus: mivel hogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

– Ó, igen, hallottam hitetlen Tamásról. Azt hiszem, hogy én is tőle származom.

– Ne felejtse el Kozmofil, hogy bár Jézus szelíden megdorgálta, mégsem utasította el őt. Jézus szereti a hitetleneket. Maga Pál is hitetlen volt, mivel addig nem hitt, amíg nem látott. De Jézus természetfeletti módon mutatkozott meg előttük, így mindketten apostolokká váltak.

– Nézd Teofil, lehet, hogy igazat mondasz. Mariana nem tudott ennyi mindent. Én azonban mégiscsak tartok a Biblia Istenétől, aki nagyon hasonlít a Korán istenéhez. Ha ezek a történelmi istenes meszárlások és pusztítások az Ő akarata szerint történtek, akkor egyáltalán nem vonz a te Bibliád. Ez az Isten durva és szeszélyes lénynek tűnik.

– Sajnálom, hogy ilyen véleményed van a Biblia Istenéről, viszont ezen nem csodálkozom.

Neked meg kell győződnöd úgy, hogy pontról pontra tanulmányozod a bibliai történelmet. Számtalan igehely van, amely rámutat Isten igazságosságára. Máskülönbem semmi haszna nem lenne az igazságtalanságának (Jób 34:12-17). Sőt, ellenkezőleg, Ő az irgalom, az igazság és a méltóság forrása. Ő teremtette a férfiúi és asszonyi szeretetet, az édesanyjai szeretetet, a virágokat és a csillagokat, valamint a szépre éhező emberi elmét is.

Igaz, hogy egyes bibliai leírások nagyon sok kegyetlenséget tartalmaznak. Ezek általában azonnal meg vannak magyarázva. De vannak magyarázat nélküliek is. A Bibliából megérthetjük, hogy világunk szembefordult Istennel, és álnok szövetséget kötött a gonoszság erőivel. A háborúban vérontás, árulás, zavar, halál, vereség és győzelem van. És ez a háború még nem ért véget. Történelmünk bonyolult és tele van csapdákkal. De mindezekben elragadó megfigyelni Isten szeretetét és igazságosságát.

A véres eseményeket sokan félreértik. Ezek tulajdonképpen emberi konfliktusok, amelyek megtörténtek Biblián kívül is. Ott van például a Holokauszt, amely a Biblia leírásai és teológiáján kívül játszódott le. De vannak fordítási eltérések is. Például, az ammonita városok legyőzése után Dávid nem vagdosta ketté a leigázottakat fűrészszél és fejszével, és nem hajtatott át rajtuk a boronával, és nem égette meg őket a kemencében, mint ahogyan egyes fordításokban megjelenik (2Sám 12:31 és 1Krón 20:3), hanem odatette őket dolgozni fűrészszél és fejszével, valamint téglát vetetett velük.² Sőt könnyített a munkájukon, mert jobb szerszámokat adott nekik, fa és kőszerszámok helyett vas³ szerszámokat kaptak. És ezt a munkát saját hazájukban végezheték, nem hurcolták el őket Izraelbe.

Íme, hogyan változik a kép, amikor összevetsz különböző fordításokat. De a legtöbb téves felfogás mégsem a fordítási hibákból, hanem az előítéletből, a tanulmányozás hiányából és abból fakad, hogy az ember ürügyet keres arra, hogy szembeszálljon Isten akaratával. Olvasás közben meg kell bizonyosodnunk arról, hogy a jó Lélek vezet, és vigyáznunk kell, nehogy a gonosz lelkek téves következtetéseket sugalljanak.

És nincs megrázóbb kép, mint az, amely magát Isten Fiát ábrázolja, Aki levetette mennyei dicsőségét, és vállalta a megalázó és igazságtalan kereszthalált, a lelki és testi fájdalmakat azért, hogy lefizesse a megváltás árát súlyos bűnein-

kért: hanyagságunkért, hitetlenségünkért és hátlanságunkért.

– Teofil, majdnem felkeltetted érdeklődésemet a Biblia iránt. De lásd be, hogy ha komolyan veszed a vallásodat, akkor az mindentől megfoszt téged. Minden tiltott, ami színessé teheti az életet. Így életed csupa imádkozásból áll, és vakbuzgóságodért meggyűlölnek még a barátaid is... És mindezt miért?

– Az örök életért és az örök boldogságért, valamint a hozzád hasonló emberek megmentéséért. Sőt, a földi élet minősége érdekében, amely összehasonlíthatatlanul boldogabb Isten oldalán, mint azok mellett, akiknek a „cirkuszt és kenyeret” a jelszavuk. A legmélyebb indíték pedig az, hogy Isten adósa vagy, adós szeretetteddel, hiszen Ő nem csak Teremtőd, hanem Megváltód is, Aki feláldozta önmagát, hogy kimentsen a lázadásból és a halálból, hogy megoszthassa veled az örökkévalóságot. Ez neked semmit sem ér?

Igaz, hogy a Biblia sokat elvár tőled, de ennél sokkal többet kínál. És mivel nem tájékozódta kellőképpen elvárásairól, ezért nem is tudod, mi elől menekülsz. Ha közelebbről megismernéd úgy a tanácsait, mint tiltásait, akkor megérthetnéd, hogy Isten elvárásai annyira jók és igazságosak számodra és a világ számára, végül pedig te magad próbálnád elfogadtatni másokkal ezeket olyan indítékoktól vezérelve, amelyeket ma még nem érthetsz meg. ■

1. Amennyiben nincs külön megjelölés, a bibliai igék a szerző fordításában jelennek meg.

2. Lásd: Új Protestáns Fordítás, New English Translation, New International Version, Traduction Oecuménique de la Bible, stb.

3. Lásd: 2Kir 6:5

Florin Lăiu teológianár a cernicai Adventista Teológiai Intézetnél.

Feddhetetlenek az Ő feddhetetlensége által

Az alábbi cikk Ted Wilson, a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája elnökének 2012. június 8 és 9-én hazánkban tett látogatása alkalmával elhangzott prédikációjának a kivonata.

Előjog számomra, hogy feleségemmel együtt a romániai egyháztaggokkal tölthetjük ezt a szombatot és együtt dicsőíthetjük az Urat. Felemelő látni a sok testvért és testvérnőt, akik Isten Igéje köré gyűltek ma össze.

Isten gazdagon megáldotta a romániai egyházat, amely még a nehéz időkben is hűséges maradt az Igéhez. A romániai egyház hűségét ismeri és értékeli a világszéles adventizmus, amely ma több mint 17 millió megkeresztelt tagot számlál.

E nagy advent család testvéri üdvözlését hozom nektek. Napjainkban Isten gyermekeit sokfelé a világon a reform és az ébredés ösztönzi. Ifjakat és időseket éltet az az érzés, hogy hamarosan valami különleges dolog fog történni. Személyes meggyőződés, hogy rohamosan közeledünk Jézus Krisztus dicsőséges eljövételéhez. Minden meginogni látszik, és a Dániel, valamint a Jelenések könyvének próféciai szemünk előtt teljeseznek. Ha körülnézünk, politikai és gazdasági válságot, erkölcsi romlást látunk és megfigyelhetjük a vallások egyesítésére irányuló kísérleteket is. Ezek a jelek arra utalnak, hogy Üdvözítőnk hamarosan megjelen. Hetednap adventistaként nem tűzünk ki időpontot erre a magasztos eseményre vonatkozóan, de a prófécia fényében tudjuk, hogy közel van az a nap.

Vállaljatok közösséget az egyház hitében és munkájában

Ezekben az időkben egységre van szükség. Főleg azért kell egységesnek lennünk, hogy a hármasság üzenetét hirdethessük. Ez az üzenet az Úr Jézus Krisztus tökéletességére mutat rá és az igazi nyugalomnap, a hetedik nap, a szombat megtartására szólítja fel az embereket. A szombat Isten teremtő erejének a jele, és bizo-

nyítja, hogy szó szerint hat nap alatt lett teremtve földünk.

A Krisztus és Sátán közötti küzdelem csúcspontjához közeledünk. Ezt leginkább Ellen White „A nagy küzdelem” című könyvéből tudhatjuk meg. Hálás vagyok a Romániai Adventista Egyháznak, hogy különös hangsúlyt fektet e könyv terjesztésére. Feleségemmel együtt újra meg újra elolvassuk ezt a könyvet, és hisszük, hogy különös fontossággal bír. Osszátok meg másokkal is az örömet és a reménységet, ami e könyvből árad; mondjátok el az embereknek, hogyan nyitotta ki szemeiteket, hogyan értettétek meg lapjaiból a történelmi eseményeket, és hogyan sikerült belátni a homályos jövőbe is.

Maga Ellen White is azt ajánlotta, hogy „A nagy küzdelem” könyvet minden más írásánál jobban terjesszük. Az a tervünk, hogy világszinten 175 millió példányt osszunk szét.¹ És valóban, a prófétaság ajándéka a legnagyobb ajándék, amelyet Isten adott egyháznak.

Csodálatos üzenetet kell közölnünk a világgal. Az „Isten a szeretet” üzenetet el kell vinni a világ minden sarkába. Ebben az időszakban különösen a nagyvárosok felé fordulunk, ahol több millió lélek él. Ez a nagyszabású program 2013-ban veszi kezdetét New York-ban, és az evangélium hirdetésének többféle formáját fogja alkalmazni.

Európában a romániai egyházban van a legtöbb adventista. Eljött az ideje, hogy az ország minden lakója meghallja üzenetünket. Ez azonban csak akkor fog bekövetkezni, ha egyházunk minden tagja megreformálja saját életét. Nem a Generál Konferenciától és nem az Uniótól származik az ébredésre való felhívás, hanem a Szentlélektől, aki a szívek megváltozásán dolgozik.

Az utolsó időben ezt az üzenetet bízta ránk Isten, és ezt a Jóel 2. fejezetére utalva állítom.

Isten Salamon király által szolt népéhez a 2Krón 7:14 versében, felszólította őket az aláztatosságra, és ehhez a feltételhez kötötte bűneik megbocsátását. Isten aláztatosságra hív bennünket. Csak akkor lesz elegendő erőnk betölteni küldetésünket, ha eleget teszünk ennek a parancsnak. Pál apostol elismerte, hogy „Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk”. Isten hírvívője figyelmeztet, hogy az egyháznak sürgősen gyakorolnia kellene a kegyességet.

Ennek érdekében indítottuk útjára a „777”-es programot, amely bővebben azt jelenti: „A hetednap (7) adventisták mindenhol a világon 7 napig imádkoznak, 7 órakor (reggel és este) a késői esőért és a Szentlélek kitöltéséért”.

Az ébredés alapja Isten Igéjének tanulmányozása. Azok az egyháztagnak, akik nem tanulmányozzák rendszeresen az Igét, csatlakozhatnak „az Ige általi ébredés” programhoz. Ez alatt a Bibliából minden nap egy fejezetet tanulmányoznak át. Isten Igéjének a hirdetésében és magasra emelésében mi adventisták kellene legyünk a legtevékenyebbek.

Feddhetetlenségünk alapja Krisztus feddhetetlensége

Egyesek azt állítják, hogy az adventisták legalisták, és a cselekedetek általi üdvösséget hirdetik. Ez hamis felfogás. Túl olcsó kegyelem a megszentelődés nélküli megigazulás. Ugyanakkor megszentelődésről beszélni megigazulás nélkül,

legalizmust jelent. A tökéletesség a megigazulást és a megszentelődést egyaránt magában foglalja. Ez tehát Isten terve; egy egyszerű, de mélységes terv.

Az igazi tökéletesség azt jelentette, hogy Isten Fia lejött a földre, hogy itt éljen, meghaljon, feltámadjon, majd visszamenjen a mennybe, hogy közbenjárjon érettünk.

A Bibliából tudjuk, hogy mi történik napjainkban a mennyei Szentélyben. Isten felhatalmazott bennünket, hogy ezt elmondjuk az egész világnak. A Próféataság Lelke pedig kinyilatkoztatja előttünk, hogy e mennyei tevékenységnek a következménye a hármasszangyalis üzenet hirdetése a földön. Ez az üzenet Isten tökéletességére mutat rá.

Mint nép, arra hívtunk, hogy hirdessük Isten ítéletét, és a megváltás csodás és egyszerű tervét bemutassuk az embereknek. Figyelmeztetve vagyunk arra, hogy álljunk ellene az ördögnek, aki meg akarja változtatni Isten törvényét.

Szeretném határozottan kijelenteni, hogy csak az Isten kegyelmébe vetett hit által menekülhet meg a bűnös. Csak Jézus Krisztus feddhetetlensége által vagyunk Isten előtt feddhetetlenségnek nyilvánítva. Így kezdődik a megszentelődés.

Pál apostol buzdít a Filippibeliékhöz írott levelében: „Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is... Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” (Fil 2:5,13)

A Biblia nem az ember saját érdemeire utal, hanem arra, hogy engedelmeskedjünk Istennek és fogadjuk el az Ő tökéletességét. Az emberi szívet a Szentlélek veszi hatalmába és Ő változtatja meg azt. Munkájának eredményeképpen az iszacos többé már nem iszik, a hazug ember őszinte lesz, és az erkölcstelen megtisztul. Mindez csak a Szentlélek hatalma folytán következhet be.

Nikodémussal folytatott titkos beszélgetése során az Üdvözítő bemutatta a változás módját – az újjászületést. Ha elfogadjuk Krisztust, megtisztulunk bűneinkből és elváltozunk az Ő képére. Aki Istentől újjászületett, az legyőzte a világot. Ezt a tökéletességet adja Ő számunkra. Mi tehát kegyelem által nyerünk üdvösséget.

Jó cselekedeteink nem egyebek, mint a Szentlélek munkálkodása életünkben. Kimondottan Krisztus kegyelmétől függünk úgy a megigazulás, mint a megszentelődés szempontjából. Semmilyen lehetőség sem áll rendelkezésünkre, amely által eleget tehetnénk Isten törvényének.

De Jézus Krisztus felajánlotta, hogy elveszi bűneinket és helyettük tökéletességét adja. És ekkor úgy tekint ránk, mintha sosem vétkeztünk volna. Ez a megigazulás.

A megszentelődés pedig azt jelenti, hogy akaratunkat alávetjük Isten akaratának. Egyetlen esélyünk a Krisztustól kapott tökéletesség és a Szentlélek erőteljes munkássága bennünk.

A Biblia szerint „földolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára üle” (Zsid 8:1). Krisztus mindenkben minden. Ő öröktől fogva létezik. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek – EGY ISTEN. Ne higgyetek azoknak, akik azt állítják, hogy Krisztus nem öröktől fogva létezik, mert ők meg akarnak fosztani benneteket Krisztustól.

Mindannyian bűnösök vagyunk, és szükségünk van a keresztre. Egyetlen adventista se gondolja magát jobbnak embertársainál. Őrizzen meg az Úr attól, hogy tökéletesnek lássuk magunkat és másokat méltatlanabbaknak. Jézus az a központ, amely mindent magához vonz. Ha e központhoz közeledünk, egymáshoz is közelebb kerülünk.

Bátorítalak, hogy amikor innen hazamentek, legyetek egységesek Krisztusban. Nem szabad azt állítanunk, hogy jobbak vagyunk embertársainknál. Aki azt állítja, hogy szent, még nem szentelődött meg. Akiket a mennyei könyvekben szentekként jegyeznek be, azok erről mit sem tudnak. Amikor az emberek megértik, hogy az üdvösséget nem nyerhetik el saját erejükből, és minden bizodalmaukat Krisztusba vetik, akkor már nem fog többé előtérbe kerülni az énjük. Akkor Krisztus tökéletessége ölel át és fedez be mindent.

Innen hazatérve, hirdessétek Jézus Krisztus tökéletességének csodálatos üzenetét és azt, hogy nekünk nincsen másban reménységünk, csak az Ő tökéletességében. Ez utolsó időben azt kell megértenünk és azt kell hirdetnünk, hogy bennünket nem menthet meg sem az olcsó kegyelem, sem a legalizmus.

Isten Szentlelke dolgozik népe között és készít fel az Ő eljövételére. Ha valakinek az életét a Szentlélek veszi uralma alá, akkor a kegyelem és Krisztus hatalma megváltoztatja a szívét.

Isten népének reménysége

Ma Jézus Krisztus a mennyei Szentélyben közbenjár érett. Közel, nagyon közel van az az idő, amikor eljön, hogy hazavigyen bennünket.

És örökké Vele lehetünk. Többé nem ér kísértés és soha el nem válunk.

Nemsokára keleten egy kis felhőt fogunk látni. És ez a felhő egyre nagyobb lesz, amint földünkhöz közeledik. Akkor látjuk majd meg, hogy a felhő tulajdonképpen angyalok milliárdjaiból áll, és közöttük ott lesz az Uraknak Ura, a Királyok Királya. Akkor örömmel kiáltunk majd fel: „Ímé, Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket.” És Ő áldott szavakkal szól majd választottaihoz: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.”

E csodás meghívás után elragadtatunk és 1000 évig a mennyben fogunk lakozni. Az ezer év végén pedig Krisztus és az üdvözült sereg angyalok kíséretében visszatér a földre, hogy nyomtalanul eltörölje a fájdalmat, a bűnt és a halált.

Szeretnél te is készen lenni azon a napon? Szeretnél egy örökkévalóságon át Megváltóddal élni? Ha igen, akkor keresned kell Krisztus feddhetetlenségét és kitartóan imádkoznod kell ezért. Szánjátok oda magatokat Istennek és vállaltok részt a világnak szóló utolsó figyelmeztetés hirdetésében.

Ámen! ■

Ted Wilson 62 éves és 2010 óta a globális Hetednap Adventista Egyház elnöke.

1. E cikk megírásáig Romániában 560000 példány került kiosztásra.

Keresztény énekek gyűjteménye

Beszélgetés Benoni Catană költővel, a „Keresztény énekek” (Bákó 2012) gyűjtemény kiadójával. Az interjút Teodor Huțanu készítette.

Teodor Huțanu: *Catană testvér, mesélje el, mennyi időre és erőfeszítésre volt szükség a gyűjtemény elkészítéséhez, amely 801 partitúrát tartalmaz?*

Benoni Catană: Amikor 2006-ban nyomdába került az „Adventista énekeskönyv”, én tovább folytattam a munkát, mivel lelkemben őriztem sok, számomra kedves éneket, amelyek kimaradtak az énekeskönyvből. Az évek során újabb énekek csatlakoztak ezekhez, mivel felkérésre nagyon sok énekszöveget írtam. „Az advent reménység énekei” (2001) kiadvány tapasztalatából indultam ki, amely több olyan éneket tartalmazott, amelyet a testvérek hiába kerestek az új énekeskönyvben. Ezekhez hasonló éneket próbáltam begyűjteni. Az erőfeszítést nem is tudnám számokban kifejezni, mindenesetre megtapasztaltam, hogy a szenvedéllyel végzett munka az emberi képesség határáig is eljut, és ha nem létezett volna az a „tövis”, amit Valaki belém helyezett, akkor talán időközben abbahagytam volna a munkát.

T.H.: *Az új gyűjtemény valószínűleg egy ötleten, egy ösztönző gondolaton alapult; melyik volt ez a gondolat?*

B.C.: Elmondhatom, hogy két nagy ösztönző gondolat áll a gyűjtemény mögött: elsősorban szerettem volna egy csokorba fűzni több régi éneket, amelyeket szüleink előszeretettel énekeltek, és a maguk idejében gyümölcsöt teremtek, de még mára sem veszítették el időszerűségüket. Gondoljunk csak arra, hogy olyan énekek, mint „Mi-e dor de veșnicie” (Az égi honba vágyom), vagy a „Doamne cătă fericire” (Indulattal sose szóljunk) teljesen kikerülnek a köztudatból, és veszteség lenne, ha nem írnánk le ezeket. E régi énekeket én megőriztem, és mennyei indítást érezve látogattam meg gyülekezeteket, s kértem meg azokat, akiknek írott énekgyűjteményük volt (általában csak szövegek), hogy hozzák és énekeljék el, hogy hangfelvételt készíthessek velük. Sosem fogom elfelejteni azt a csodálatos szombat délutánt Darabani-ban, ahol a gyülekezet idős tagjai három órán át énekeltek nekem. Ilyen értelemben is tartom találónak a könyv „gyűjtemény” megnevezését.

A második gondolat, ami indított, az volt, hogy egy technikai útmutatót kellene készítenem szövegírók számára. A 2006-os Adventista énekeskönyv kiadásánál gyakorlatilag 10 évet dolgoztam, és ez számomra a szövegírásban fejlődési lehetőséget jelentett. Ahogy telt az idő, úgy kristályosodtak ki azok az elvek, amelyeket szerettem volna közzé tenni azért, hogy más szövegírók is hasznát vehessék. Tudom, hogy a magyarázatos fejezetek nem tévedhetetlenek, ezeken lehet még javítani, de mégis egy fontos első lépésnek szántam. Román nyelven én eddig még nem talákoztam hasonló, szövegíróknak szánt kézikönyvvel, ezért úgy gondolom, hogy sokan hasznát veszik majd. Gyakran hallok olyan énekszövegeket, amelyek nagyon gyengék, és ez azért van, mert a szövegírók nem ismernek bizonyos dolgokat a rímre, a szóban és a zenei

mondatban a hangsúly esésére, az értelemre és a nyelvtani helyességre vonatkozóan.

T.H.: *A 2006-os „Adventista énekeskönyv” összeállításánál voltak-e olyan énekek, amelyeket az akkori szerkesztőbizottság nem fogadott el – pedig önnek ezek kedvesek voltak –, és miért nem kerültek be az énekeskönyvbe?*

B.C.: Örülök annak, hogy feltette ezt a kérdést, mivel ismét egy olyan központi gondolatra tapintott, amely az újabb gyűjtemény szerkesztésénél vezérelt. Akkor több ének azért maradt ki, mert választóvonalat húztunk az „énekek” és a „himnuszok” között. Egy „keresztény himnuszokat” tartalmazó könyv ünnepélyes daraboknak ad helyet, amelyek megteremtik az imádat légkörét, mert sajátos elemeket tartalmaznak és liturgiai értékük van. Ám egy „ének” lehet, hogy nem annyira helyénvaló a liturgiában. Nyilvánvaló, hogy itt kissé részrehajlóak vagyunk, de elmondható, hogy az „ének” inkább a dallamra épít, amely sokkal könnyebb és fülbemászóbb, mint egy himnusz dallamvonala. Emellett sokkal egyszerűbb harmonizációval rendelkezik, mint a himnusz. Bizonyára nem tudjuk nagyon tisztán elválasztani a himnuszt az énektől, ezért itt csak viszonylagos nézőpontról beszélhetünk. Tehát, az volt az elvárás, hogy az Adventista énekeskönyv valamelyest maradjon meg ünnepélyesnek, hogy jobban megfelelhessen a liturgiának, szertartásnak. A „Keresztény énekek gyűjteménye” pedig, habár több himnuszt is tartalmaz, inkább a lelki énekekre összpontosít, olyan üzenetet közvetít, amelyet igyekeztem összefogni és kifejezésre juttatni.

T.H.: *Nyilvánvaló, hogy hatalmas munkáról van szó, amelyet általában nem lehet 6 év alatt elvégezni. De önnek ez sikerült! Valószínűleg voltak segítségei...*

B.C.: Amikor Isten kér fel a munkára, és átengeded Neki a vezetést, akkor minden lehetséges. Gyakorlatilag még én sem tudom, hogyan sikerült ezt megvalósítani. Annyit azonban mondhatok, hogy amikor megláttam az első nyomtatott példányt, akkor megrémültem, mert egy nagy kötetet tartottam a kezemben, és úgy éreztem, hogy szükség lesz egy kisebb formátumra is. Így tehát ez a gyűjtemény két kiadásban is megtalálható, egyik a „könyvtári”, nagy formátum, a másik pedig egy kis „zsebkönyv”. Isten hatalma dolgozott, kezdve az énekek begyűjtésétől, a kottázáson, harmonizáción, szövegellenőrzésen és javításon át, egészen a számítógépes beírásig. És néhány munkatársam is segített a szöveg és a harmonizáció korrektúrájában, mi-

vel igyekeztem kiküszöbölni a kisebb-nagyobb hibákat. Tudom, hogy ez a mű még mindig tökéletesíthető úgy irodalmilag, mint zeneileg, de azt is tudom, hogy a lehető legtöbbet megtettem a jó eredmény érdekében. A szövegszerkesztésben alapos segítséget nyújtott Mirela Atomei és Magdalena Toma, a zenét pedig nagy hozzáértéssel ellenőrizték külön-külön: Adina Lupu, Petrică Diaconu, Dorel Neacșu és Magdalena Toma. A legnagyobb segítséget Magdalena Toma testvérnőtől kaptam, aki teljes erőbedobással és jóindulattal állt mellettem a munka egészében. Mindenkinek köszönöm a támogatását!

T.H.: *Mondjon még néhány dolgot a könyvről.*

B.C.: A gyűjtemény tematikusan felosztott. Dicsőítő énekekkel kezdődik, majd folytatódik a megváltás tapasztalatával, az Úr Jézus személyével és munkásságával, aztán vannak missziós, valamint az advent otthonról és Jézus visszajöveteléről szóló énekek. Minden énekhez egy biblia-szöveget csatoltam, és ezeknek az igéknek a felsorolása megtalálható a könyv végén is, elősegítve a tematikus keresést. Fel vannak sorolva az énekek származásai is, a zeneszerzők és a szövegírók, valamint egy speciális lista, amely azokat az énekeket tartalmazza, amelyek benne voltak a régi énekeskönyvben, de nem kerültek bele az újba, és most szerettem volna mindenkinek a rendelkezésére bocsátani. Ezeknek külön történetük van, mivel eredetileg nem találtam helyénvalónak, hogy bekerüljenek, de sokan mondták, hogy nem kellene elfelejtenünk régi „hymuszainkat”, amelyeket annyira megkedveltünk. Főleg Dorel Neacșu lelkipásztor unszolt ez irányban, és végül engedtem neki. Most, miután „csiszoláson” estek át, már én is nagyon kedvelem ezeket, és remélem, sokaknak kellemes meglepetést szerzünk velük. Meg kell említenem azt a fejezetet is, amelyben a szövegmódosítások vannak lejegyezve, valamint a módosítások szükségességének magyarázatai. A „terepen” begyűjtött énekeken nagyon sokat kellett változtatni. Nagy örömmel ismertem fel ezekben az énekekben az isteni ihletést, de ahol az emberi kifejezőmódban hiányosságok voltak, ott pótolni kellett.

T.H.: *Köszönjük szépen, hogy megosztotta velünk gondolatait. Türelmetlenül várjuk, hogy kezünkbe vehessük ezt az énekeskönyvet, és Istent dicsőítsük énekeink által. ■*

Elérhetőség:

solascripturamoldova@yahoo.com

Telefon: 0741 072 051

Benoni Catană költő, szövegíró, zeneitanár és a Moldvai Egyházterület Sola Scriptura felelőse.

Jézus mellett boldogok vagyunk!

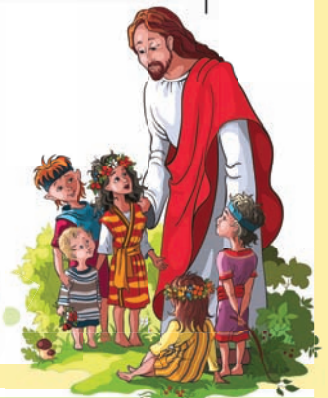
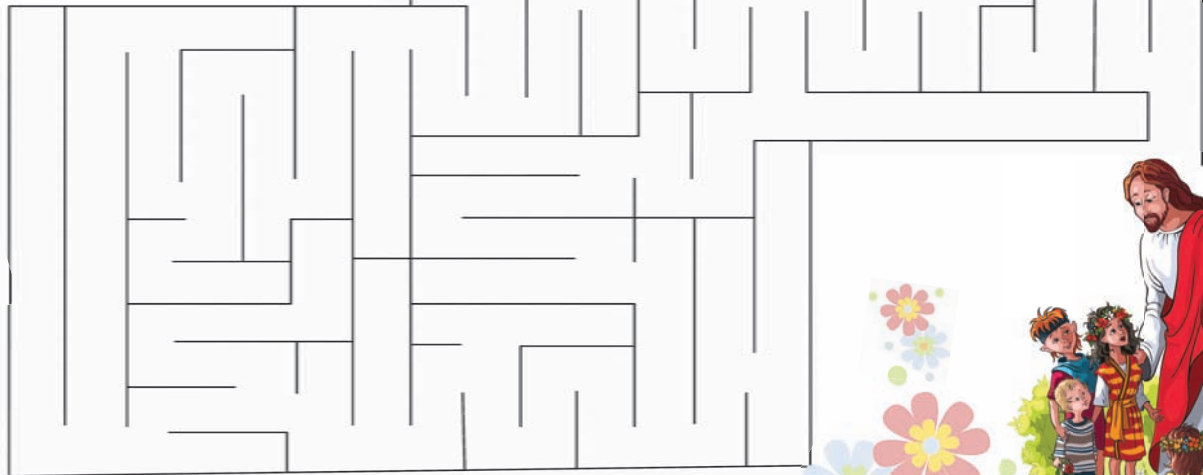
1. Találd meg a *boldogság titkát* az alábbi számkódok segítségével. Írjátok a számok alá a megfelelő betűket, majd születek segítségével keressétek meg ezt az igét a Zsoltárok könyvében. Tanuljátok meg kívülről, hogy másoknak is elmondhassátok!

2 9 5 7 7 2 1 5 10 2 3 4 6 3 3 6 1 8 10 0 5 12, 15 8 12 14 18 19 13 7 11 9!

16 8 4 17 8 12 13 7 13 7 5 0 16 5 9, 13 10 20 30 16 5 25 25 5 16 32 7 20 10.

M = 0; Z = 7; S = 3; O = 8; G = 12; H = 15; Y = 14; E = 5; J = 18; K = 10; A = 13; Ú = 11;
L = 4; B = 16; Á = 6; D = 17; I = 20; R = 9; Ő = 30; N = 25; Í = 32; É = 2; T = 1; Ó = 19

2. Segíts a bicikliző gyerekeknek eljutni Jézussal levő barátaikhoz!

Engedek néktek

„Így szól az Úr Isten: Még arra nézve is kérni hagyom magamat Izrael házának, hogy cselekedjem ő velök: megsokasítom őket, mint a nyáját emberekkel.” (Ezékiel 36:37)

A gyerekeknek minden alkalommal sikerült meggyőzni a nagypapát: szüksége van még egy kis időre, hogy biciklizhessen a gyönyörű szép parkban. A jelenet már kínosan sokszor megisméltődött: mindig, amikor lejárt a „tíz perc”, nagypapa újból engedékenynek bizonyult és a gyerek még egy párat körözhett. Az öregurat egyik barátja figyelmeztette, hogy rossz ez a nevelési módszer, vitatkozott a nagyatával és komolytalannak nevezte őt. Azt állította, hogy a gyerek megszokja, hogy nem kell betartania a szavát. Így érvelt: „a kimondott igen legyen igen!” Egyre idegesebb lett és kérte barátját, hogy legyen határozottabb. Ekkor a nagypapa kifakadt: „Hát nem érted?! Én nem *neki* adok még némi időt, hanem *magammak*! Előjog számomra nézni őt, amint boldogan biciklizik még tíz percet a parkban.”

Ismerjük Atyánk óhaját, és mégis folyton arra kérjük Őt, hogy a mi elgondolásunk szerint hallgassa meg azon kéréseinket, amelyeknek semmi közük a valódi közbenjáró imákhoz. Gondolataink a látható világhoz kapcsolódnak, de az Ő gondolatai olyan fogalmakat érintenek, mint „otthon”, „lelkek”, „közbenjárás”, „Szentély”. Amikor valaki vádolja az egyházat, akkor Ő magára veszi a bűnt: „Hát nem érted, hogy ők nem hibásak? Ez az Én előjogom...” És ki mondhat ellent egy Öregkorúnak? És mégis, e magyarázat hallatán, miután minden vádoló elhallgat, Isten szava újra felhangzik: „Jöjj haza!”

Az Ezékiel 36:37 versében leírt ígéret valóságá válhatna, ha Isten népe minden nap követné Jézust a Szentélybe. Az üdvösségszerzés szorgos munkája e földről átköltözött a mennybe. Csak ott lehet megérteni a nagy küzdelmet, amely minden lélekért folyik, a maga teljes valóságában. Az Isten és emberek közötti egyedüli Közbenjáró Szentélyben végzett munkájának minden pillanata rámutat arra, hogy értékes minden

egy lélek. Láthatóvá válik, hogy hatalmas kincs lett rábízva, és hogy Ő miért küzd szüntelenül, éjjel és nappal, míg minden emberrel el nem végzi munkáját. Csodálatos az a hely, amelyben Jézus már több mint 2000 éve munkálkodik!

Az a bizonyosság, hogy Isten tisztán és közvetlenül válaszol közbenjáró imáinkra, hatalmas előjog jelenünkre, és reménység jövőnkre nézve. Aki megértette, hogy a közbenjárói szolgálatban biztosított a győzelem, az szívesen imádkozik, és a győzők lelkületével indul útnak, mivel tudja, hogy „nagyata” meg fogja hallgatni őt úgy, ahogyan mindig is tette. Elképzelem, milyen készséggel és örömmel válaszol imáinkra, és hogyan enged nekünk: „Még arra nézve is kérni hagyom magamat Izrael házának, hogy cselekedjem ő velök: megsokasítom őket, mint a nyáját emberekkel.”

Miközben Izrael (az egyház) még a világ parkjában játszik és örül a drága többletkegyelemnek, amelyet megadott a „nagyapa”, aki örködik felette, egy kellemes, jóságos hang, félreérthetetlen türelemmel és szeretettel félbeszakítja a játékot és hazahívja kis unokáját. Ő, milyen sok lélek elvesz, miközben az egyház kint tart amellett, hogy még egy kicsit szemlélhesse a világot, mivel tudja, hogy nagypapa olyan hoszszútűró! Milyen sok előjog pazarlódik el, hány különleges közösségi alkalom vész el, miközben a játék, amely csak a gyerekeknek fontos, tovább folytatódik. Valaki megkérdi: „Meddig Uram?” A válasz pedig ugyanabból a jóságos, türelmes és szeretetteljes forrásból fakad újra meg újra: eljön majd egy nap, amikor az egyház kész hazamenni Isten Fiával úgy, ahogy a „nagyapa” akarja! Akkor majd minden fenntartás nélkül engedelmeskedik a mennyei hívásnak. Követni fogja Jézust a Szentélybe, hogy egyesülve Ővele végezhesse el az értékes közbenjárói munkát a lelkek megmentése érdekében. ■

Romeo Asanache
az Észak-Erdélyi
Egyházterület elnöke

Olvasd az **Adventszemlét**,
hogy megismerd a lényegeget!

www.curieruladventist.ro

Az év folyamán bármikor előfizethetsz az Adventszemlére.

Az előfizetés érdekében fordulj gyülekezeted irodalomfelelőséhez.

Az Adventszemlé megrendelése 6 hónapra 21 lej, 12 hónapra pedig 42 lej.